NB. Lytet Disputat. Phs.
Henrici Dn. de Portnn Sr.

832. d. 31.

NB. Lytet Disputat. Phs.
Henrici Dn. de Portnn Sr.

832. d. 31.

NOVUS GRÆCORUM Epigrammatum & Poematiῶn DELECTUS CUM NOVA VERSIONE ET NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A.M.

In Usum *Scholæ* ETONENSIS.

Editio Tertia Auctior & Emendatior.

Lucian. de Gymnasiis, *p.* 283. *Edit. Græv.*

Περιῆσι ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς.

LONDINI,
Typis *J. Barber*, Impensis SAM. SMITH & BENJ. WALFORD, ad Insignia Principis in Cœmeterio D. Pauli. MDCCVI.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

BENEVOLO LECTORI.

DEficiente jam Farnabiana Epigrammatum Editione, novum procurare delectum ſatius omninò viſum eſt, quàm veterem prælo reddendum commendare: ſuam enim provinciam non ubique feliciter adminiſtraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquàm elegantibus omiſſis, plurima tamen vel ineptè παράδοξα, vel miſerè argutula, vel puerorum denique mentibus non ſine periculo credenda aſciviſſet. Nugis igitur hujuſmodi ablegatis, alicundè reſarcienda erat jactura. Proinde inſanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi quantâ potui diligentiâ; at, ſi molem ſpectes, tenui, fateor,

 cum

cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modesta cultu, nec à nostro proposito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermissum diu questi sunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At sic faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excresceret molem. Namque aurea Pythagoræ Carmina, Moschi Fugitivum Amorem, paulò licet prolixiora, mihi prætermittere Religio erat. Atque ita concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quod si fastidiosior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minus gratos,

Discipulorum inter jubeas plorare Cathedras,

neque me pigebit, satis beatum, si, quæ Pueris scribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus adeò inservire studui, ut quæ aliàs non aspernatus forem

forem cautus rejecerim, & quæ vix ullo apud me loco futura eſſent, illorum gratiâ unâ forſan aut alterâ vice cooptaverim. Hac quoque potiſſimùm de cauſa Latinam ſuſcepi verſionem: quâ in verſione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amuſſim reſponderent; ne quos errores uſque huc erraverunt porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino verſionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrocinium, ſciant velim me nullo modo poſſe illorum ſententiæ accedere, tum quia aliter idoneis deſtituerentur adminiculis, qui in limine tantum Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipſi ſuæ alicundè negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non fieri igitur poteſt quin credam, multo ſatius eſſe ut quocunque modo puerorum erroribus obviàm eatur, quam ut vix unquam dediſcendos imbibant errores.

LECTORI.

Adjeci præterea Notulas quaſdam, ut novam, ubi opus eſt, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: & ſicubi recepta uſque huc lectio loco movetur, ne ſine cauſa loco motam crederes. Vulgatis uſus ſum codicibus, Epigram. Editione Brodæanâ, *Callimacho* Annæ Tanaquil. Fabri filiæ, *Anacreonte* Tanaquil. Fabri, *Poetis minoribus* Cantab. *editis.*

De hâc ſecundâ Editione nihil ultra eſt quod te monitum velim, amice Lector, niſi me maturiori ductum conſilio propè ducentos abjeciſſe verſus, & eorum loco quadringentos inſeruiſſe; eoſque longè pulcherrimos, Menandri *nimirum,* Ariſtotelis, *aliorumque. Habes etiam adjectam* Vavaſſoris *diſſertationem de Epigrammatum collectoribus, doctam illam, & dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.*

Fave, ſi potes, & Vale.

FRAN-

FRANCISCUS VAVASSOR

DE *Collectoribus Epigrammatum Græcorum.*

COllegerunt apud Græcos epigrammata ſuorum viri inſignes,& ipſi poetæ, primum Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, ſed longo poſt temporis intervallo, propiuſque à nobis, Maximus Planudes.

Ac Meleager quidem, homo natione Syrus, & oppido Gadarenus; quem Seleuco VI. Syriæ rege ultimo, vixiſſe ferunt, incoluiſſe urbem Tyrum, in Co inſula mortem obiiſſe; ex diverſis totius antiquitatis ſex & quadraginta ſcriptoribus epigrammatum decerpſit flores, & inde coronam texuit, atque ita inſcripſit: cum ſuum cuique florem poetæ attribueret, ipſe pro parte aliquid in textum illud ſuave ac ſpecioſum conferret. Digeſtum opus, ac diſpoſitum pro ordine literarum, unde ſinguli poetæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortaſſe ſatius, pro tempore, quo quiſque vixiſſet. Sed hoc, credo quia facilius, & cujuſvis, neglectum: illud, quia varium magis, & artificii eſſe alicujus videretur, uſurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudiſſe Conſtantinus neſcio quis Cephalas, nec jam nominum aut perſonarum habuiſſe rationem, ſed res modo ſpectaſſe præcipuas, de quibus in epigrammatis ageretur, & in diverſa quædam capita diſtribuiſſe, ἦγεν ἐρωτικὰ ἰδίως, καὶ ἀναθεματικὰ, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ὁπλοθηκτικά. Certe videre licet etiamnum manuſcriptos codices, in quibus iſte retineatur quadripartitus & conſervetur ordo. De patria verò Meleagri, deque habitatione non una quod dixi, facilè intelligitur cùm ex præclaro epigrammate libri anthologiæ tertii, in quo ipſe de ſe loquitur, Ἀβέμας ὦ ξένε βαῦνε· tum ex altero iſto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clauſulam, atque etiam diſtinctiora.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
Ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένη με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβλω, καὶ δῖα δέδεγμαι ἐμὴ ἡ Κῶς,
Κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἄστυ ἐγηθέσθω.

Μῆσαι

Μῶσαι δ' ἐν ὀλίγοις με, ϖ Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα, μελιτ∫ώτοις ἠγλαΐσαν Χάρεσι.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit. Deinde quæ me ſacra excepit Tyros, educavit virum. Poſtquam autem ad ſenectutem perveni, divina me Cos aluit: & adoptivum Meropum civem id ætatis fovit. Ac Muſæ in paucis Meleagrum me, Eucratis filium, per mellitas exornarunt Gratias.

Sed rem, quæ hic agitur, maximè continet carmen verſuum prope ſexaginta, quod procœmii loco coronæ Meleager ſuæ affinxit, ubi & poetæ nominatim & flores appellantur, atque ut ſuus cuique aſſignatus flos eſt, inter ſe junguntur: quod ego carmen, in tam multis Meleagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam fuiſſe. Præterquam quod enim ſuavitate quadam dictionis & numerorum ubique delectet: quædam nos, quæ nuſquam alibi extent, docere poteſt. ut illud, qui viri epigrammata, quæ feminæ, primum fecerint: ut hoc quoque, ſtatim initio, Meleagrum quod ſertum legerat, Diocli amico obtuliſſe, & ſui apud illum μνημόσωον, hoc eſt, amoris pignus & monumentum, eſſe voluiſſe.

Μῶσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ κ) τ' ὐξας ὑμνοθέτας σ'έφανον;
Ἄνυσε μ' Μελέαγρ☉, ἀειζάλῳ ϖ Διοκλεῖ
Μναμόσωιον ταύταν ἠξεπόνησε χάριν.

Muſa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis poetæ coronam texuit? Conſecit Meleager, ac præclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expoſcivit munus:

Πολλὰ μ' ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα· πολλὰ ϖ Μυρτὶς
Λείρια κ) Σαπφῦς βαιὰ μ', ἀλλὰ ῥόδα.
Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδ☉ ἔγκυον ὕμνον,
Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω.
Ἓν δ' ἀναμίξ πλέξας μυρόπνοον εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδ☉· ἧς θελκτὸς κηρὸν ἔτηξεν ἔρως
Τῇ δ' ἅμα κ) σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ῥιανῦ.
Καὶ γλυκυῶ Ἡριννης παρθενόχρωτα κρόκον.

Multa innexuit Anytes lilia. multâ Myrtus liria. Sapphus verò perpauca quidem, ſed roſas. Narciſſumque hymnum Melanippidæ choreis fertilem. Et novum œnanthes palmitem Simonidis. Ac plexuit ſimul odoratam & ſuavem irin Noſſidis, cujus blandus ceram mollivit amor. Una cum iſta ſampſuchum à ſuaviſſimo Riano, & dulcem Herinnæ crocum, puellis colore ſimilem.

Ἀλκαίᾳ

The marked word Roman

Ἀλκαίᾳ τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον·
Καὶ Σαμίᾳ δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν δ' Λεωνίδεω θαλερὰς κισσοῖο κορύμβας,
Μνασάλκᾳ τε κόμας ὀξυτόρα πίτυν.
Βλαισῷ τε πλατάνιστον ἀπέθεισε Παμφίλᾳ οἴνης,
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεα.
Τύμνεώ τ' εὐπέταλον λάϊκλω, χλόεράν τε σίσυμβρον
Νικίᾳ· Εὐφέμᾳ τ' ἀμμότροφον πάραλον.

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, & Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Prætereà Leonidæ teneros hederæ corymbos, & Mnaſalci comas acutæ pinus, Flexilemque platanum defregit ex Pamphili uite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis eſt. Et Tymnæ frondoſam populum albam, & viride ſiſymbrium Niciæ, & Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτᾳ ἴον μέλαν· ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχᾳ, συφελῆ μετὸν ἀεὶ μέλιτος.
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος· ὁ δ' ἐν μούσῃσιν ἀμείνων,
Ὃς Διὸς ἐκ κυρῶν ἔσχεν ἐπωνυμίαν.
Τῆσι δ' ἅμ' Ἡγησίππᾳ ἐνέπλεκε μαινάδα βότρυν,
Πέρσᾳ τ' εὐώδη χοῖνον ἀμησάμην.
Σοὶ δ' ἅμα κἠ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμᾳ,
Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος.

Ac Damageti violam nigram, ſuavemque myrtum Callimachi, plenam ſemper denſati mellis. Et lychnidem Euphorionis: hic verò inter Muſas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hegeſippi implicuit racemum, qui agat in furorem, & Perſei juncum odoratum excerpſit. Unà cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, & punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίᾳ τε κλάδας Νικαινέτου, ἠδὲ Φαέννᾳ
Τέρμινθον· βρωτὴν τ' ἀχράδα Σιμίεω.
Ἐν δ' κἠ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα,
Βαιὰ διακνίζων τ' ἄνθεα Παρθενίδος.
Λείψανά τ' εὐκαρπειώτα μελισσάκτων ἀπὸ μισσῶν,
Ξανθὰς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω στάχυας.
Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεοντείᾳ γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκταρος, ὃς δ' ἐλέγου ἔυσπορον, ἀνθέμιον.

Myrrhæque ramos Nicæneti, Phaenni terebinthum, & veſcam achrada Simiæ. Tum ex prato fertili apia, exiguos carpens flores Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Muſis mel ſtillantibus, flavas è culmo Bacchylidis ſpicas. Inde Anacreontici cantionem illam dulcem nectaris, & fecundam elegis, anthemium.

Ἐν

Ἐν ᾧ κ᾽ ἐκ φοβερῆς σκολιότειχ᾽ ἄνθ᾽ ἀκάνθης
Ἀρχιλόχ᾽, μικρὰς σεφίσγας ἀπ᾽ ὠκεαν῀.
Τὰς δ᾽ ἅμ᾽ Ἀλεξάνδρ᾽ νέας ὄρπηκας ἐλαίης,
Ἡδὲ Πολυκλείτ᾽ πορφυρέλω κύανον.
Ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἀμάρακον ἧκε Πολυστράτ᾽ ἄνθ᾽ ἀοιδ῀ν.
Φοίνικά τε νέλω κύπερον ἀπ᾽ Ἀντιπάτρ᾽.
Καὶ μ῀ κ᾽ Ἀείαν σαχυότειχα θήκατο νάρδον,
Ὑμνοθέταν Ἑρμ῀ δ῀ρον ἀειδόμενον.

Atque etiam ex horribili criſpaque acantho florem Archilochi, parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos ſurculos oleæ, & Polycleti purpuream cyanum. Tum verò amaracum immiſit, Polyſtrati florem poetæ, & phœnicium novum liguſtrum ab Antipatro. Nec non Ariam ſpicam nardi poſuit, Poetam Mercurii donum canentem.

Ἐν ᾧ Ποσείδιππόν τε κ᾽ Ἥδυλον ἄγει ἀρούρης,
Σικελίδεώ τ᾽ ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μ῀ κ᾽ χρύσειον ἀεὶ θείοιο Πλάτων῀
Κλῶνα τ᾽ ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄστρων τ᾽ ἴδριν Ἄρατον ὁμ῀ βάλεν, ἐρεμνομάκδς
Φοίνικ῀ κείρας πρωτογόνους ἕλικας.
Λοτόν τ᾽ εὐχαίτλω Χαιρήμον῀, ἐν φλογὶ μίξας
Φαιδίμ῀, Ἀνταγόρ᾽ ἔυσεφον ὄμμα βοός.
Τὰν τε φαλακρ῀ῖον Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ
Ἕρπυλλον· κυανῶν τ᾽ ἄνθεα Φανίεω.

Poſidippumque, Hidylumque, raphanos ſylveſtres terræ, Sicelidæque anemonas. Quin & chryſeum ſemper divini Platonis, ſtirpem vi ſua ex omni parte fulgentem. Qui aſtrorum ſcientem Aratum eodem conjecit, & proceræ palmæ totondit cauliculos primos. qui lotum comantem Cbæremonis, flammeæ, admiſcuit Phædimi, Antagoræ tortilem buphthalmum. ac Phalacræum Theodori recens natum ſerpyllum, & cyanorum flores Phaniæ.

Ἄλλων τ᾽ ἔρνεα πολλὰ νεόγεφα, τοῖς δ᾽ ἅμα Μώσης
Καὶ σφετέρης ἔτι πᾶ πρωΐμα λευκόϊα.
Ἀλλὰ φίλοις μ῀ ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύσαις
Κοινὸς ὁ τ῀ μισέων ἡδυέπ῀ς στέφαν῀.

Multaque aliorum germina nova addidit, ſimul & cum iis, Muſæ ſuæ, quæ citò oriuntur, leucoia. Cùm autem hoc amicis defero munus, tum poeticæ, cultorious communis hæc Muſarum ſuavis corona.

Altera erat à Philippo Theſſalonicenſi corona contexta, eademque Camillo cuidam delata, inſtituto & exemplo Meleagri.

Meleagri. Secutus quoque rectam ſeriem literarum Philippus, ut Meleager, ad poetas ſingulos, ſingulas vel plantas, vel flores, vel arbuſculas, explicandi & diſtinguendi cauſa, aut ornandi adjunxit. Hoc diſſimile, quod quatuordecim numero tantum poetas recenſuit, quos ejuſmodi ſuis inſtruxit inſignibus, alios aliis, quibus quiſque vellet, deſignandos floribus permiſit. Sed iſta dici quid neceſſe eſt pluribus, quæ ipſe breviter Philippus complexus eſt? Sic enim loquitur præfatione ſua, quam, ineditam quoque adhuc, non patiar amplius deſiderari.

Ἀνθεά σοι δρέψας ἑλικώνια· καὶ κλυτοδένδρε
Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
Καὶ σελίδι νεανὴς θεῖσας στάχυ· ἅντα ἔπλεξα
Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
Γνῶθι καὶ ὁπλοτέρων τ' ὀλιγοσιχίλω.

Cum flores tibi excerpſerim Heliconios, & inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim ſpicas; nexui quoque Meleagri ſimile quiddam coronæ. Qui vero antiquorum noſti decus, optime Camille: noſce & recentiorum in ea arte tenuitatem.

Ἀντίπατος πρέψει στεφάνῳ στάχυς· ὡς ὁ κόρυμβος
Κειναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος.
Τύλλιος ὡς μελίλωτον· ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος.
Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζώνας κείνα· δρῦς ὁ Βιάνωρ·
Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Διόδωρος ἴον.
Εὐνῷ δάφνῃ σωσπέπλεκε. Τὰς δ' ἀγελαίας
Εἴκασον οἷς ἐθέλοις ἀνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Antipater aptabitur coronæ pro ſpica: ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus. Tullius, ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion, pro roſa Antiphanes. Hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit. reliquos poetas confer cum floribus quibuſlibet novis.

Videſne, Lector, quid ſibi Philippus hic velit, quidve ſe profiteatur feciſſe? Ait à ſe collectos poetas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex proœmio perſpicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis eſſe poſſunt antiquiſſimi, ſed aliis etiam poetis compluribus Græcis; plurimùm autem intereſt

tereſt ad bonitatem & præſtantiam, epigrammata eſſe à vetuſtioribus profecta, quod poſterius tempus priori multum ſcribendi laude concedat: inveſtigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigrammatum collector, floruerit, ne ſua ei novitas fraudi ſit, aut minori certè in pretio & honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, eſſe video tria omnino, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus extiterit: quanquam aliud alio manifeſtius aperiat. Primùm, concinnum ſine dubio & vetere Græcia dignum, eſt ejuſmodi, quod nos è Græco libenter propter elegantiam & venuſtatem argumenti, ut & alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀνηναμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε,
Καίσαρος ἐκ βωμῶ, κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ τοῦ δεῦτε θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. Λητοΐδην γὸ
Ἐκθήρασα, φιλεῖ Ζηνὸς Αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μὴ τίκτειν ἐδὲ λίθος δύνατο.

Phœbum alius Daphne ſprevit: nunc Cæſaris ultro
Ex ara ramos protulit alma ſuos.
Ecce Deo inventus melior Deus. oderat olim
Latoidem: Æneadum nunc amat illa Jovem.
Saxo radicem, non terra matre, profudit.
Non potis Auguſto non parere ipſe lapis.

Tenemus igitur ſæculum Philippi, qui ſic imperatori Cæſari victorias & lauros gratuletur, ut ejus honoris cauſa fœcundum velit eſſe vel lapidem, quo nihil ſit ſterilius in rerum natura. Sed cùm felix hoc augurium de lauro ſive de palma, ex altari Cæſaris enata, alii prodiderint eveniſſe Julio Cæſari, alii Octavio Auguſto: nondum ſatis conſtat, utrius ſit Philippus cum ætate conjunctior. Leve diſcrimen, ut vides, Lector; ſiquidem alter alteri ſucceſſit imperator deinceps. tollendum tamen; cum ſecundo tertiove epigrammate tolli poſſit. Secundum epigramma ita habet.

Ψίττακος ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγοτάχεα κύρτον,
Ἦλυθεν εἰς δρυμὸς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκμελετᾷ ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν,
Οὐδ' ἀν' ὄρη λήθῃ ἤγαγεν ἀνόμα.
Ἔδεγμε δ' ἀκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐείζων
Τίς φθῖσαι δύνατο δαίμονι χάρ' ἐνέπειν.
Ὀρφὼς θῆρας ἔπεισεν ἐν ἥρεσιν· ἐς δέ σε Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἐπαρέχει.

E cavea

* V. Reiſkium. N.P. Philippus.

E cavea in ſylvas pictis effugerat alis,
Humano doctus pſittacus ore loqui.
Sæpe ſalutato recolebat Cæſare voces:
Celſa nec oblitus per juga nomen erat.
Accurrere aliæ, ſubito didicere, volucres,
Certatimque ſonant gutture: Cæſar, ave.
Flexit voce feras Orpheus in montibus. At te
Vocales, Cæſar, ſponte loquuntur aves.

Tertium eſt illud.

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγξομάχας ἐπὶ δῆιον
Ἀχεῖ ὁρμαίνῃ μυειόδῃς ἐλέφας.
Ἀλλὰ φόβῳ σείλας βαθὺ αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους,
Αὐτυγα διφρηλάτῃ Καίσαρι εἰρομίᾳ.
Ἔγνω δ' εἰρήνης ἦμαρ χάριν· ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγῃ πατέρα.

Non elephas turritus adhuc junctuſque catervis,
In conferta ruit prælia dente truci.
Sed juga, ceu metuens, prona cervice ſubivit,
Cæſareo Latium quo vehat axe ducem.
Commoda jam pacis ſentit fera: projicit arma
Martia, fert juris pro quibus illa patrem.

Cui dubium nunc eſſe poteſt, quin uterque, & pſittacus, & elephantus, ad Auguſtum Cæſarem pertineat, in eumque unum duo hæc epigrammata cadant, fruſtra conferantur in alium? Eſt auctor Macrobius, reverſum Cæſarem, quaſi ſublimem Actiaca victoria, ſalutatum à pſittaco, ad id officii genus inſtituto, cùm garriret illud identidem, Ave, Cæſar, victor, imperator. Eundem verò Cæſarem, invectum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti ſubierint, etſi nulli ſuo loco hiſtorici ſcriptum reliquerunt: tamen magna mihi orta ſuſpicio ita rem habere, vel ex eo quod decretus defuncto à ſenatu in circenſi pompa, currus elephantorum. Quid ſi, vivo Cæſare Auguſto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid ſi ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatis interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid ſi is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poetæ: à quo tamen ipſe feſtivo facto jocularique dicto eluſus eſt: ut ſeſtertia centum millia ab optimo principe, ſummoque ingeniorum amatore, blandiſſimus poeta expreſſerit. Quanquam nihil hic affirmo. Sed divinatio placet. Simul & admonere volui, ſi qui rem non noſſent, adirent locum Macrobii, aut etiam ſi noſſent. Sequitur

De Collectoribus Epigrammatum.

Sequitur tertius conquiſitor epigrammatum & collector Agathias, Aſianus & Myrinæus, idemque ſcholaſticus appellatus. Cui non jam viſum coronam ullam plectere, aut ſingulos poetas comparere ſingulis floribus, ut ſuperiores fecerunt duo: ſed propriè & ſimpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ ſymbolam ipſe contulerit. Hunc autem quingentis circiter poſt annis ætas tulit Juſtiniani. idem Conſtantinopoli vixit, & ſuum hoc opus ad Theodorum decurionem Κοσμᾶ conſcripſit. ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ ſerius nata ſint quodammodo, & creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus & exagitat, vel ut plagiarium, ſi quid affert quod tolerabile nec contemptum videatur; vel ſi quid profert de ſuo, ut ineptum. Contumelioſius etiam Joſephus Scaliger, qui ineptiſſimum quotquot antè fuerunt non poetam, ſed literatorem appellet. Durè ab eodem Scaligero acceptus & Lucillius, apud quem eſſe jocos ait complures frigidiſſimos, & Græcanicas ineptias, ubi ſtomachum vix teneat. Gravis omninò & atrox: at juſta fortaſſe reprehenſio dicatur. Sed hoc nihil eſt ad illud, quòd in Paulo Silentiario condemnat ſæculum totum, dum Paulum aſſerit, ſui vitio ſæculi, ſive morbo laborare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus ſententiarum confragoſus, compoſitio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluiſſe binis aut ternis verſibus producere: dum ſe fecundum atque uberem præſtet, nihil, præter verborum ſonitum & ampullas, attuliſſe.

Verumtamen quid hæc ad me cenſura duorum criticorum, quid ad rem noſtram pertinet? Eo ſpectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cùm poſterius illud Græcorum poetarum ſæculum tantum degenerarit à prioribus; ſatius futurum fuiſſe, ſi ipſi à ſe poetæ non diſcerperentur, nec aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confuſa eſſent. Sic namque fore manifeſtum vel ex tempore, quanti quiſque faciendus poeta, quis honos cuique habendus; cùm excellentes à mediocribus ſecernerentur, ab utriſque deterrimi: tutam imitationem juniorum futuram, quorum rudis ætas tam facilè malis nunc quidem & infructuoſis, quam bonis & utilibus adhæreſcat; nec voluptati non ducendum, noſſe gradus & incrementa operum aut decrementa: cùm pretium indicare pauci queant, pauci, quid ſibi optimum ſit, eligere. Hæc porrò

porrò confusio & perturbatio duplex: altera, cùm recentes poetæ admiscentur antiquis: altera, cùm epigrammata nova novis quidem intertexta, prisca priscis; sed diversorum scriptorum: non autem ponuntur continenter indivisi poetæ & indiscreti.

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuisse: quemadmodum Meleager & Philippus præposuerunt operi suo quædam, sic Agathiam suo quoque scripto & collectioni affinxisse procœmium, imò etiam procœmia; qui & iambicis præfatus est, & hexametris. In quibus utrisque jam tum agnoscas licet, pompam inanem illam, & fucatam speciem, & copiam nimiam, quæ in tempus potius, quàm in homines confertur. Hæc procœmia verò, quanquam non edita ante hanc diem; omitto tamen propter longitudinem, quam mihi statui esse vitandam. Paullulum quiddam delibare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec nullo exemplo, septem in partes seu libros divisum: ne quis fortè primum ita divisisse Planudem existimet.

Πρῶτα ἢ συλλέξαιμι, παλαιχθέεσιν ἐείζων,
Ὅσσαπερ ἐγεφύσαντο νέης χθετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς πρότερόις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐώκεῖ
Γράμμασι καὶ ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετέκεινα παλαίτερον εὖ καὶ ἀείρῃ,
Ὅσσαπερ ἢ γεραροῖσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε κὴ ἐυποίητον ὅτι βρέτας, εἴτε κὴ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόροιο πολυσπερέεσσιν ἄεθλοις.
Καὶ τριτάτῳ βιβλίδα νεμοίδην ἔλλαχε βίβλος
Ὅσσα θέμις τύμβοισι, τάπερ θεὸς ἐν μὲ ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ ἢ διώκειν.

Ac primum colligam, æmulatus antiquos, quæ scripserunt novi conditores carminis, ut majoribus Dis consecrata. Etenim conveniebat veterum scriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcunque poeta stilo incidit quovis loco, sive in statuis affabre factis, sive in alterius artis laboriosæ diversis monumentis. Ac tertium spatium novi sortita sunt libri quæcunque posuimus in sepulcris, quæ quidem Apollo tum versibus perficere annuerit, tum ex vero persequi.

Ὅσσα ἢ κὴ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀσπαθέῳ τὲ τύχης σφαλερῇσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βιβλίῳ τῷδε κρηπῖδα τετάρτῳ.
Καὶ τάχα κὴ πέμψοις χάεις θέλξειεν ἀέθλα,

Alter ipsum est Scaliger. Præfat. p. 4.

De Collectoribus Epigrammatum.

Ὁππόσ᾽ ἀειρτομέοισιν ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γράμμασιν ἐκταίον ᾧ μέλῳ κλέπτουσα κυδήρη
Εἰς ὄαρας ἐλέγοιο παλιμπλάζουσα πορείῃ
Καὶ γλυκερὰς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ ᾧ μελίσσῃ
Εὐφροσυνάων βάκχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὀλβία δεῖπνα νοήσεις.

Quæ verò & de vitæ multiplici ratione ac via ſcripſimus, & de inconſtantis fortunæ fallacibus momentis, aſpice, libri circa ſedem quartam. Ac delectare poteſt forſan quinti venuſtas libri, ubi irridentes convitia & probroſum carmen ſcripſimus. Sextum volumen ſurripiens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio ſive apiario gaudia Bacchi, & amicas meri choreas, & vinum, & pocula, & lauta convivia cogitabis.

Calamo porrò notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, & indicavit Ægidius Menagius, vir in paucis doctus, & commodavit nobis: ut hoc ei, præter cetera, ſtudioſi literarum acceptum referre debeant.

Reſtat ut de Maximo Planude, collectore poſtremo epigrammatum, quod promiſi, perſolvam. Is anno ſupra milleſimum trecenteſimo octogeſimo, Romæ Urbano VI. pontifice maximo, Conſtantinopoli Nilo patriarcha, cùm ibi floreret in cœnobio, multaque, vir Græcis & Latinis literis excultus, ſcriberet; temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac diſtribuit ille quidem librum in ſeptem volumina, ut Agathias: ſed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit: id quod ex fragmento ſuperiore illo Agathiæ ſatis apparet, ſi quis cum eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ ſic tanquam per communes locos inſcriptiones: idque ordine ſervato quodam elementorum. In quo ſe & religioſum videtur præbuiſſe honeſtique amantem, reſecandis turpibus quamplurimis; diligentem ac ſedulum, accerſendis undique & comportandis epigrammatis; & ſatis prudentem, diſponendis atque ordinandis.

Qua reperiuntur ſuperſunt ſ. complurima maximâ eorum parte inedita INDEX
eorum deinceps ſparſim ſub titulis ſuis diſtinctis Dantur.

INDEX

Alphabeticus,

Secundùm Numerum

EPIGRAMMATUM

CONCINNATUS.

A.

Εἰς Ἀγάλματα τίνα
Εἰς Ἀγῶνας καὶ ἀγωνιστάς
Ἀγρόν
Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα
Ἄμπελον
Ἀνακρέοντα
Ἀνακρέοντος καὶ Μέλη τίνα
Εἰς Ἀναπήρους
Ἄνδρας ἀγαθούς
Ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους
Ἀνδρείαν καὶ ἀνδρείους

Num.
IN Statuas quasdam. 175, &c
In Certamina 1, 2
Agrum 226
Alexandrum Macedonem 144
Vitem 3
Anacreontem 159
Ex Anacreonte Carmina quædam 228, &c.
In Mutilos 4
Viros bonos 112 ad 118
Viros obscuriores 128
Fortitudinem & Fortes 5, 6, 118, 128, 129, 130

INDEX.

Εἰς Ἀνθρώπινον βίον	In Vitam humanam 21 ad 23
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem 10
Ἀπειλὴν	Minas 11
Ἀρετὴν	Virtutem 12, 198
Ἀρτέμιδος ναὸν	Templum Dianæ 58
Ἀρχίλοχον	Archilochum 155, 156
Ἀσκληπιοῦ ναὸν	Templum Æsculapii 181
Ἀστρόλογον	Astrologum 91
Ἄσωτον	Intemperantem 13
Αὐλητὴν	Citharœdum 14
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam 15 ad 20
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris 176, 177
Ἀφύλακτον	Domum Incuſtoditam 98, 99
Ἀχαρίστους	Ingratos 41, 42, 43

B.

Εἰς Βίωνα	In Bionem 240, 241
Βρέφος	Puerum 33

Γ.

Εἰς Γέροντα	In Senem 136, 137, 138, 139, 140, 141
Γῆρας	Senectutem 34
Γραίας	Anum 92, 93
Γραφίδα	Calamum Scriptorium 35
Γυναῖκα	Uxorem 135

Δ.

Εἰς Δένδρα	In Arbores 36, 37
Δία	Jovem 224
Διογένην	Diogenem 168
Δοῦλον	Servum 142
Δυσειδεῖς	Deformes 94, 95, 96
Δυσκόλῳ	Moroſo 270
Δυσπραγίαν	Infelicitatem 38

Εἰς Ἑα

INDEX.

E.

Εἰς Ἔαρ	In Ver 234
Ἕκτορα καὶ Αἴαντα	Hectorem & Ajacem 143
Ἔπαινοι	Laudes 39
Ἐπίκτητον	Epictetum 170, 171
Ἑρμίαν	Hermitem 199
Ἑρμοκρατέαν	Hermocrateam 161, 162
Ἑρμοῦ ἄγαλμα	Statuam Mercurii 178
Ἔρως δραπέτης	Amor fugitivus 237
Ἔρωτα	Amorem 40, 229, 231, 232, 233, 236
Περὶ Εὐγλωσίας	Nobilitatem 78
Εἰς Εὐριπίδην	Euripidem 157, 242
Εὐχήν	Preces 44

Z.

Εἰς Ξενοφίλαν	In Zenophilam 187 ad 190

H.

Εἰς Ἡράκλειτον	In Heraclitum 167, 169
Ἥρας ἠλαζούσης ἄγαλμα	Statuam Junonis lactantis 179
Ἡσίοδον	Hesiodi 197
Ἡχοῦς ἄγαλμα	Statuam Echûs 175

Θ.

Εἰς Θαλῆν	In Thaletem 164
Θάνατον	Mortem 46, 47, 48, 49
Θεμιστοκλέα	Themistoclem 119, 126, 127
Θεόγνιδός τινα	Ex Theognide quædam 200
Εἰς Θεούς	In Deos 50, 51
Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας	In eos qui ad Thermopylas occubuerunt 120 ad 125
Θουκυδίδην	Thucydidem 55

INDEX.

I.

Εἰς Ἰξίτιλλ̃	In Aucupem 146
Ἱπποκράτιλλ̃	Hippocratem 145

K.

Εἰς Καιρῆ ἄγαλμα	In Statuam temporis 182
Κλέπλας	Fures 97
Κόλακας	Adulatores 53, 54
Κρησφόντης	Cresphontes 242

Λ.

Λαΐδ̃ ἀνάθεμα	Laidis carmen votivum 196
Εἰς Λέβητα	In Lavacrum seu Balneum 183, 184, 185
Λύραν	Lyram 228

M.

Εἰς Μένανδρον	In Menandrum 66
Μενέστρατον Κυνίκον	Menestratum Cynicum 111
Μεδιότητα	Mediocritatem 56, 57
Μιλτιάδην	Miltiadem 165, 166
Μύρωνος βοῦν	Myronis Bovem 173

N.

Εἰς Ναυαγήσαντας	In Naufragos 147 ad 153
Ναυτιλίαν	Navigationem 59, 186
Νεμέσεως στήλην	Nemesis Columnam 180
Νιόβην	Niobèn 131
ἀεὶ Νοσοῦντας	Semper Ægrotos 52

O.

Εἰς Οἶκον ἀφύλακτον	In domum incustoditam 98, 99
Ὅμηρον	Homerum 56
Ὀρφέα	Orpheum 154

Π.

Εἰς τ̀ Παλλάδ⊙ λεχὼ	In Lavacrum Palladis 225
Παραμυθίαν	Solatium 63
Πατέρα ἑαυτῦ	Patrem ſuum 160
Πατρίδα	Patriam 64
Πλουτοῦντας	Divites 61, 62
Πρόνοιαν	Providentiam 68
Πτωχὸν	Pauperem 163
Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη	Pythagoræ dicta aurea 238

P.

Εἰς Ῥήτορας	In Oratores 100, 101
Ῥώμην	Romam 7

Σ.

Εἰς Σιωπὴν	In Silentium 67
Σόλωνός τινα	Solonis quædam 216
Σοφίαν	Sapientiam 69
Σοφοκλεῖ	Sophoclem 158
Σοφροσύνην	Temperantiam 70

T.

Εἰς πόρπημα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ	In Poculum figillo Tantali ornatum 174
Τέττιγα	Cicadam 45, 235
Τίμωνα	Timonem 132, 133, 134
Τύχην	Fortunam 71 ad 77

Υ.

Εἰς Ὑβρεισάς	In Contumelioſos 102, 103, 104, 105, 172
Ὑγίειαν	Salutem 88

INDEX.

Φ.

Εἰς Φειδωλέᾶς	In Parcos	106 ad 110
Φθόνον	Invidiam	79, 80, 81
Φιλαργύρυς	Avaros	82
Φιλίαν	Amicitiam	83, 84, 85
Φρόνησιν	Prudentiam	86
Φροντίδας	Curas	87

X.

Εἰς Χελιδόνα	In Hirundinem	60
Χρόνον	Tempus	89, 90
Χρυσᾶ Ἔπη	Aurea Carmina	238

ΕΠΙ-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς ἀγῶνας καὶ ἀγωνιστάς.

ΑΡΧΙΟΥ.

Τέτταρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέτταρες ἱεροί·
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Hos *Ang. Politiani* verſus, quia rem præſentem illuſtrant, adhærere paſſus ſum.

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγελείαιαν,
Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών·
Ἰσθμιακὼ ἦ πίτυν πόρεν Ἰνοῦς Μελικέρτας,
Σύ δε σέλιν' ἐτίθεις Ἀρχέμορ' ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἄλμα, ποδωκείῳ, δίσκον, ἄκοντα, πάλιν.

Ἴσθμια.] Repone Ἰσθμοῖ· en conſimilem locum, Ælian. V. Hiſtor. l. 4. c. 15. ſub finem. Τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ ἦ, καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian. Vol. 2. p. 272. Edit. Græv. & pag. 277. in fine: alioqui inconcinna erit duplex ellipſis τῷ καὶ, & diverſus in eâdem re loquendi modus.

Πυθοῖ.] Dativus adverbialiter poſitus. Πυθὼ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

3. Εἰς

3. Εἰς Ἄμπελον.

Ἀδήλου.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοβόφον ὄμφακα Βάκχου
Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν·
Χείλεα δ' ὡφθείς, χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις
Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον·
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος· οἷα Λυκούργῳ,
Ὅτλι μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
Τῶδε γὰρ ἂν τάχα τις Ἀφροπόματος ἢ περὶ ἀοιδὰς
Ἦλυθεν, ἢ χορδῇ κήδεος ἔσχε λύσιν.

4. Εἰς ἀναπήρους.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου.

Ἀιέρα τις λιπόπτερον ὡσεὶ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

5. Εἰς Ἀνδρείαν καὶ Ἀνδρείους.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Φεῦγε Λάκαιναν ποτὲ δῆριν· ὡς ἀντιάσασα ἡ μήτηρ
Εἶπε, κύν' ἐρνῶν ἄορ ἀναχρωμένη,
Ζώων μὲν, σέο μᾶλλον Ἀμυντορίδης αἶχος ἀνάπλεις,
Καὶ κεφαλεὰς Σπάρτας πάντερα θεσμὰ λύεις·
Ἢν δ' ὀδύνης παλαμῇσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὴ ἀκόσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ παλέοι σωζομένᾳ.

Σωζομένᾳ.] ἰῶτα subscripto, in meâ patriâ conservatâ: quod animo verè magno summum est miseriæ privatæ solatium.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

6. Ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίᾳ, ὄμβριον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχῃ μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆσιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα ἀφαιρεῖνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, ἢ γυνεῖ βρεφέων.

7. Εἰς Ῥώμην.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἰὼ Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμύρεαν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἰὼ Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης ἐδ' ὅσον βλάψει σθένος, ἄχει κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι παρσιλέη.
Οὕτω γὰ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζας
Ἐσσῖν, φύλλων δ' αἶα χέυσ' ἄνεμοι.

Καίσαρι.] Nempe Germanico; qui poſt amiſſam Oceano claſſem fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. 2. Sect. 25. *invictos & nullis caſibus ſuperabiles Romanos prædicabant* (Germani) *qui perditâ claſſe, amiſſis armis*, &c. *eâdem virtute---irrupiſſent*: ità omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus ſit oportet. In *Cæſarem Germanicum.*

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης τε πόντῳ ἀμειφθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτιλῳ ἠπείρῳ, πεζοπόρῳ πελάγεϊ,

Ναύτιλῳ.] Xerxen intelligit, qui Atho montem perfodit, ut claſſi iter pateret, & Helleſpontem junxit, quà exercitum tranſmitteret.

Ἐν

Ἐν τειχεσιν δορατων ἐναντιασιν ἐσεσθε Ἄρης
Σπάρτης. ἀρχωσεσθ' ἥρεα καὶ πελάγη.

9. ΑΛΦΕΙΟΥ Μιτυληναίου.

Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,
Φρούρει Ζεῦ ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζυκται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθὼν· ἐφαπτὶς δ' οἴμος ἔτ' ἐς ἅλα βαίνος.

Ὑπέζ-] Eleganter. Mare ponte jungi significat; terram subjugari. vim enim utramque habet.

10. Εἰς Ἀνταπόδοσιν.

ΕΥΕΝΟΥ.

Κλῶ με φάγης ὀπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔπι καρποφορήσω
Ὅσσον ὀπιπεύσαί σοι, τράγε, θυομβύφῳ.

11. Εἰς Ἀπειλώ.

ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἃ Κύπρις Μούσαισι, κρέσσια τὼν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὰ Ἕρον ὕμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μοῦσαι πρὸς Κύπριν, Ἄρει τὰ σκύλα ταῦτα.
Ἡμῖν δ' ὐ πέταται τοῦτο τὸ παίδαριον.

Ἕρον.] Ultima producitur ob sequens aspiratum.

12. Εἰς

12. Εἰς Ἀρετώ.

ΠΑΤΛΟΥ Σιλεντιαείου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κυφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γναμψῃ φερτὸς ἐλισσέμεν.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀφραδέεσσι βίου πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ κε τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ σαθερόν τι κε ἄτερπον ἧς ἔπι μένης,
Κύματα θαρσαλέως πυντοπόρει βιότου.

Ἐλισσε-] Subaudi, σῦ πλεῖ. Horatius,

Rectiùs vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque dum procellas
Cautus horresçis, nimium premendo
littus iniquum.

Πολεμ-] Rectiùs πελεμίζεσθαι, κινεῖσθαι, σείεσθαι. Sic Hom.

Ἧς ἔπι] Ut ἐπὶ νεὼς. ad allegoriam apposité.

13. Εἰς Ἄσωτον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν παλεικὴν πλῶτον νέον ὧν Θήρων ὁ Μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκεατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλὰ μὲν Εὐκτήμων παλεικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, κἠ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε δυσαλγὲς ἔης, πόλλ' ὀπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἦλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα τ' αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις,
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον οὐκ ἔτι κεῖνον,
Ἀλλὰ δυσαλγὲς ἔης περικαλά τε κἠ θάλαμον.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεκριμένον ἀνδρὸς
Τοῖς ἰδίοις, εἰ μὴ σὺν ἀλλοτρίοις.

14. Εἰς

14. Εἰς Αὐλητήν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἤμελλον αὐλήσαντι πολυτρήτων ἀφ' ἁλὸς λωτοῦ,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ φοιβος ὅτι Γλαφύρα.
Μαρσύη, ἐψεύσω τὸν δύρεμα, τὰς δ' Ἀθηναίης
Αὐλὰς οὐ Φρυγίης ἔστ' ἐλήϊσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὑαγνις
Τῷ ὅτι Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔχειν.

Ἐλήϊσατο.] Ἐκτήσατο, acquisivit, potitus est: ità Hesiodus quoque alicubi.

Ὑαγνις.] Pater Marsyæ.

15. Εἰς Αὐτάρκειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζας
Δυλόσω, μυσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνευ, κολάκων τροφόν, οὐδὲ παρ' ὀφρυὶ
Στήσομαι; οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίαν.

Παρ' ὀφρυὶ.] Nec vultum serviliter accommodabo: ità vertere visum est, quoniam παείσαδος significat, sistere aliquid, ut quis conscendat: παείσαδος ἵππον.

16. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος, οὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τᾶς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος· ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
Ὑβρις ἐμοὶ πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

17. ΛΟΥ-

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης ὦ 'νδρωφ' ἵζοιο τραπέζης
Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι, καὶ ἐσυγνωμένῳ ὄμμα,
Συγκλαίων, κ' αὖθις συγ' γελόωντι γελῶν,
Οὐτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος ἔτε γελῶτος.
Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελόω Μιλίῃ.

Συγ-] Disjungas σὺ neesse est: pertinet enim ad sequens γελῶν, sensu postulante: præcesserat συγκλαίων.

Μιλίῃ.] Uxori nempe meæ. Hic Scholiastes pessimè se dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῷ σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε.
Ὡς δ' βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Εἰ δ' ἀνὴρ σοφὸς ἔτ', ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῦ φιλοσόφυ.

Χαῖρε θεὰ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σοὶ ἀρετοὶ τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

20. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, ἐκ εὐχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῦ ὀλίγου, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

21. Εἰς

21. Εἰς Ἄνθρωπον Βίον.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἢπερ ὅτ' ἔζης
Δάκρυε· νωῦ ὁ βίος ἐς ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα Δημόκριτε τοπλέον ἢ πρὶν·
Νωῦ ὁ βίος πάντως ὄξι γελοιότερος,
Εἰς ὑμέας ἢ κ' αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μερμηνῶ
Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Πάντως.] Ità ſenſus commodior fiet: olim πάντων.

Ὑμέας.] Duarum eſt ſyllabarum per σωίζησιν.

22.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ ἦ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῦ κωμικῦ.

Ποίῳ τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲ,
Νείκεα κ' χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν ἢ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἄλις· ἐν ἢ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ὅπῃ ξείνης δ', ἰῶ μὲ ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; ἐκ ἀμέριμνος·
Ἔωσαι· ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἅπαις βίος· αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γηρᾶς
Μηδ' ἅπαξ, ἢ τὸ θανεῖν ἀντίκα πικτόμβιον.

23. Ἐκ

23. Ἐκ τῦ ἐναντίυ πιθανά.

ΜΗΤΡΟΔΩ'ΡΟΥ.

Παντοίῳ βιότοιο πάμφις τείβον, εἰν ἀγορῇ μ̂,
Κήδεα, χ̀ πινύλαι πρήξιες· ἐν ᾗ δόμφις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγορῇς, φύσιΘ. χάρις· ἐν ᾗ θαλάσσῃ,
ΚέρδΘ. ἐπ' ξείνης, ἰῶ μ̂ ἔχῃς τι, κλέΘ.·
Ἢν δ' ἀπρῇς, μόνΘ. οἶδας· ἔχεις γάμον; οἴκΘ. ἄρις Θ.
Ἐσθλαὶ· ὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθΘ. ἄφροντις ἅπας βιΘ.. αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῷ δικαίων ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γηρᾶσαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίυ.

24. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ̃.

Θνητὰ τὰ τῷ θνητῷ, χ̀ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν ᾗ μή, ἀλλ' ἡμεῖς ὠκὺ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑ̃.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνὸς δ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλΘ.

26. Τῦ αὐτῦ.

Σκιὴ πᾶς ὁ βίΘ., χ̀ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν ὠδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

27. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

28. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἡδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἄσεϊ μέσῳ,
Εὐχος, ἑταιρείας· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας. ὃν γάμων, οἶκος ὁμοφροσύνης·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφρουτις ἀεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Παῖδι, τέκος· φρεῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἐνορέλιος νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γλυκύ.

Ζῶε.] Videtur esse potius | à ζώω, quod à ζάω: tum secunda persona imperativi | verò interpretare, *vive porrò.*

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἀνὴρ θανάτου σε φύγοι βίε; μυρία γάρ σοι
Λυσσά· καὶ ἔστε φυγεῖν σύμαρες, ἔστε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
Ἄστρα, σελασφόρος κύκλος καὶ ἠελίου·
Τἄλλα δ' πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κλαῦ τι πάθῃ τις
Ἐθλόν, ἀμοιβαίου ἐκδέχεται Νέμεσιν.

30. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἅπαντα τὰ ζῷ' ἔστι μακαριώτερα
Καὶ νῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
Τὸν ὄνον ὁρᾷν ἔξεστι πρῶτα τυτονί.

Μακαριώτερα.] Ità emendavi pro *μακαιώτατα.* postulante sensu. Grotius.

Οὗτος

Οὐδὲν κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογημένως.
Τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν ἐδεν γίνεται,
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δ' χωρὶς τῆς ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὑτῆς ἕτερα προσωρίζομεν.
Λυπούμεθ' ἂν πτώρη τις· ἂν εἴπῃ κακῶς
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ' ὑπόκειται τῇ φύσει κακά.

31. Ἄσηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γινόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι,
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

33. Εἰς Βρέφος.

ΑΡΧΙΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνῶ παῖς ἕρπων,
Ἀσυνακλείης ἤρχετο δυσμορίης.
Ἣν μελῳδήσασα, ἀπὸ τέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τ' λιμῶ λύτρα καὶ θανάτῳ.

Ἀσυ-] Aſtyanax Hectoris filius, quem Danai præcipitem è turre dederunt.

34. Εἰς Γῆρας.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲ ἀπῇ, πᾶς σύγχεται· ἢν δέ πιτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται. ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

35. Εἰς Γεαφίδα.

Ἤμελλω ἀχρεῖον καλαμον φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', ἢ μῆλον φύεται, ἢ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ σεινὸν ῥῆν ὀχετὸν δυσὶ μυλον·
Ἐκ τοῦ, εὖτε ποιμὶ μέλαν ποτὶν, ἔνθεον οἶα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

Ἤμελλω ἀχρεῖον.] Autoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, nisi & hoc Tzetzis sit, uti prius distichon à Suidâ eidem Autori ascribitur.

Ἀφθέγκ-] Active sumitur. pro eo, *quod non loquitur.* licet passivæ sit originis. sic post λιθοβλήτῳ.

36. Εἰς Δένδρεα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίῳ καρύῳ με παρερχομένοις ἐφύτευσιν
Παῖδες λιθοβλήτῳ παίγνιον εὐτυχίης·
Πάντας δ' ἀκρεμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀζοδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις ἓν δὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
Δισσαίμων ἐπ' ἐμοὶ ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Δέν-] V. Ovidii Nucem.

37. Ἀν-

37. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπόρροι ταναῆς δρυός, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκρητον κῦμα φυλαντομβρίοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων σεμνώτεροι, οἰκία φωτῶν,
Οἰκία τετλίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Καί μὲ τὸ ὑμετέρησιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
Ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

φωτῶν.] Merito ſanè diſplicuit amico meo iſtud φωτῶν, adeoque mutari debere ratus φωλεῶν conjeci. σωιζήσῃ non infrequenti, ut verò *nidus* Latinè pro ipſis avibus, cur non & φωλεός?

38. Εἰς Δυσπραγίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πλῶτος Ἀρις εἰδὴ δάμαλις μία, ἣ τεχόμαλλος·
Ἣν οἷς· ὃκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἥμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὸν λύκος ἔκτανεν ὠδῖς
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βυκόλιον.
Πενθέτω δ' ὅγ' ἰμάντι καθ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε παρὰ καλύβῃ.

39. Ἐπαινοι.

Ἄδηλον.

Ἑλλὰς λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν. αἰσχρὰ δ' εἰπεῖν
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

40. Εἰς Ἔρωτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων ψυχάς, ἀλλ' ἀηδίαις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔστ' ὁ ἔρως τροφάσις.

41. Εἰς Ἀχαρίστους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἰὼ ὅταν βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω ἐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμήν· ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὤ ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν ἐ δύναται.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλον ἀνὴρ πίθον ἐστὶ πεπρημένον, εἰς ὃν ἅπασας
Ἀνίλων τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

44. Εἰς Εὐχήν.

Ἄδηλον.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ κὴ εὐχομένοις κὴ ἀνόμνοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ κὴ εὐχομένων ἀπερύκοις.

45. Εἰς Τέττιγα.

Ἄδηλον.

Τίωτέ με τὴ φιλέρημον ἀναδεῖ ποιμένες ἄγρη
Τέττιγα δρεσερῶν ἔλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τίνι νυμφῶν παρεδείπνιν ἀηδόνα; καύματι μέσῳ
Οὐρεσι κὴ σκιεραῖς ξυδὸν λαλεῦντα νάπαις;
Ἠνὶ δὴ κὴ κίχλιν κὴ κόσυφον. ἴδιον δὲ τόδε τις
Ψᾶρας ἀρβυλίης ἁρπαγὰς εὑπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκεῖνος.
Φύλλων κὴ χλοερῆς τίς φθόνος ἐξ δρόσου;

46. Εἰς Θάνατον.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὴ ἡσυχίης γλυκερῆσι;
Τὸν πάυοντα νόσους, κὴ πενίης ὀδυνάς;
Μὴν θάνατος ἅπασι θνητοῖς ὡσαύτως γίγνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ κὴ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, κὴ μεταβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον.] Ut vim hujus locutionis assequaris, fciendum est verba geminari oportere. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Oratio ellíptica est. ità in Amore Fugitivo. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλας ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας. & passim.

47. Ἄδηλον.

Χαίρει τὶς Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἔπ' αὐτῷ
Χαρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἄδηλον.

Εἰς ἀΐδλων ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθλιῶν
Στείχεις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ Μερόης,
Μή σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἰς ὁ φέρων εἰς ἀΐδλων ἄνεμος.

49. Ἄδηλον.

Κάτθανον ἀλλὰ μλύω σε· μλυεῖς δέ τε κἠ σὺ τὶν ἄλλον·
Πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἰς ἀΐδης δέχεται.

Μενεῖς.] Sic ſupra. χαιρήσῃ. malè olim μλύεις.
Δέχεθ'.] Alludit ad παντοχεῖον. omnes communi tanquam hoſpitio excipit Orcus.

50. Εἰς Θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἄνθρωπος εἶ ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δ' εἰ θεὸς, ἐὰν λογιζόμλος.

Λογιζόμλος.] Ἄτοπόν τι ποιεῖν, vel λανθάνειν. Lucian. Edit. Græv. Vol. 1. p. 731. Ἄνθρωπος εἶ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον, θεὸν δ' διαλαθεῖν ἀδλώατον.

51. Ἀδέ-

51. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. Εἰς τὰς ἀεὶ Νοσούσας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὰς καταλέψανίας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τὰς δ' ὅτι προσδοκίᾳ ζῶνται ἀεὶ θανάτου.

53. Εἰς Κόλακας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὴν ψυχομένου φιλίαν·
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

54. Ἄδηλον.

Πλανὸν ἔχεις τ' Ἔρωτα· φόβῳ ὃ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ,
Τοῦ δ' ὃ φιλεῖν ὅτως ἐστὶν ἀπιστότερον.

55. Εἰς

55. Εἰς Θυμοδίδην.

Ἄδηλον.

Ὦ φίλοθ', εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆϊς ἔφυς μυσέων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' ὑ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θυμοδίδην Ὀλόρυ, Κεκροπίδην τὸ γλύθ.

Μυσέων.] Duarum eſt ſyllabarum.

56. Εἰς Μετριότητα.

Ἄδηλον.

Παῖν τὸ ξυνετὸν ἄκαιρον· ἐπὶ λόγθ. ἔξι παλαιός,
Ὡς κὴ τῦ μέλιτθ. τὸ πλέον ἔξι χολή.

57. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκθ. κὴ πάτρη βιότυ χάριν· αἱ ὃ ξυναταὶ
Φροντίδες, ἀνθρώποις ὑ βίθ., ἀλλὰ πόνθ.

58. Εἰς Ἀρτέμιδθ. ναόν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κεραναῦς Βαβυλῶνθ. ὑπὲρ ὄμμα ἄρμασι πεῖχθ.,
Καὶ τὸ ἐπ' Ἀλφειῷ Ζηνὸς κατανυσσάμενος,
Κἄπαν τ' αἰώρημα, κὴ ἠελίοιο κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν ἀπειναῦν πυραμίδων κάματον,

Μνᾶμα

Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδ Θ. νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲ ἠμαίρωτό τε, κἠν ἴδε νόσφιν Ὀλύμπου
Ἄλιθ, ὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

Ἐπαυ-] Forte. ἐπιυγάσατο, sic ſupra verſu abhinc ſexto.

59. Εἰς Ναυπλίαν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, σὺ γὰρ δρόμον ὕδατι πόντου,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἡρέθισας,
Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷ σὺ πέμπεις
Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδ Θ. ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρυσέον γλύθ Θ., εἰγ' ἀπὸ χέρσου
Τηλόθεν, ὡς αἴδης πόντ Θ. ἀπεβλέπετο.

60. Εἰς Χελιδόνα.

Ἄδηλον.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλ Θ. λάλον ἁρπάξασα
Τέττιγ', αὐτοπάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα· τὸ εὔφθεγγον ἁ πτερόεσσα·
Τὸν ξένον ἁ ξείνα· ἀμφὶν ἐμοὶ μέλεαι·
Οὐχὶ πάχ Θ. ῥίψεις; ὁ γὰρ θέμις ἐστὲ δίκαιον
Ὄλλυθ' ὑμνοπόλως ὑμνοπόλοις τίμασιν.

Τέτ|ιγ', ἀπ|άνοις.] Olim τέτ|ιγα, π|ανοῖς. malè. ἄπ|ηνΘ, implumis, ab α privativa & π|ηνὸς, Doricè π|ανός. Quo enim pullis jam alatis eſcam afferret?

61. Εἰς Πλουτοῦντας.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὁπότ' οὐδὲν ἔχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἔστιν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν ὃν πολυκτέανον καὶ πλούσιον ὄντι δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις καταθήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος·
Οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

63. Εἰς Παραμυθίαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Περισσοκόπη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
Τοῦτο ὃ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαῖσης τὸ ἀποιχόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

64. Εἰς Πατρίδα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν ὄδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτιν, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν ἡέα μῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτός,
Ὡς ὀδὲν γλυκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

65. Εἰς Ὅμηρον.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔπι θριῶν ἀκύμβῳ, εἰσέπι Τροίῃ
Δερκόμεθ' ἐκ βαθρων πᾶς ἐρειπομένῃ,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος,
Ἢ ὃ τ' ἀξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδαο λαβὼ μέσ'· ὃν ὀ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

Μαιονίδαο.] Lege Μαιονίδεω. σωίζησις enim in hoc solennis est, at in illo nullibi mihi quærenti occurrit.

66. Εἰς Μένανδρον.

Ἄδηλον.

Αὐταί σοι σομφοῖσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι
Ποικίλα μουσάων ἄνθεα δρεψαμέναι.

Αὐταὶ

Αὐταὶ γὺ χαίρητές σοι ἐδωρήσαντο Μένανδρε,
Στωμύλον δύσκολίω δεάμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα. τὸ γὰρ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
Τ' ἦκα σέθεν, θεσπίων ἀπόμβρον πεφάτων.

67. Εἰς Σιωπλώ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος, φρενιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς κάκιστον ἀχρεότατον.

68. Εἰς Πρόνοιαν.

ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Ὅσις γὰρ ἀνητῶν μέμφεται τὰ θεῖ, ὅτι
Οὐκ εὖ, ἀλλὰ τῷ χείνῳ, μετέρχεται
Τὲς μὴ δικαίως, φεύφασιν εἰσακουσάτω.
Εἰ γὰρ ὠφελητὶκ' ἦσαν αἱ τιμωρίαι,
Πολὺς ἂν φόβον, κ' ὁ δὶ εὐσεβῆ τρόπον
Θεὲς ἂν ἔυξατο· νῦν γὰρ τιμωρίας
Ἀπῶθεν ὄσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί.
Ὅταν γὰρ φωραθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ,
Τίνυσι ποινὰς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις.

Πολύς.] Ità reposui pro πολλοὶ ob id quod sequitur ἔυξατο. Grotius. videtur fuisse Glossema τῶ πολύς.

69. Εἰς

69. Εἰς Σοφίαν.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τ' ἐπάρκιον. ἢ ὃ θεσπὴ
Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίῃ πλύτου, καὶ θάνατον βιότου.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴδυνε κελεύθοις,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴ Σοφίῃ.

70. Εἰς Σωφροσύνην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσ' ἀμφοτέρους.
Φαίδρην μὲν κλείνεν πυρὸς πόθος· Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

71. Εἰς Τύχην.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὴ λιμένι ἔνδον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. παίζετε τὸς μετ' ἐμέ.

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγεὶς Ἀχαιμβώδυ ἠλθόμην ποτὲ, νεῶ ἢ Μενίππω·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρυ βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πτερ' ᾤετο, κἀγὼ πάλιν ἔτος
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως ἀδένος, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἀδήλυ.

Τὰ μεγάλα δῶρα τ' τύχης ἔχει φόβον·
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν πνιπτῷ ἠλύει,
Ὃ πρὶν ἐτρεψεν, ἢ χρόνος τις, ἢ φθόνος,
Ἐσαὖ ἐπ' ἄκρον τις τὸ καλῶς πεσάτειν δεάμη.
Ἡ ἢ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τ' τύχης
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρυ,
Εὐπρόσκλυστον ἔχει τ' δυστραξίαν.
Ὄγκυ ἢ μεγάλυ πῶμα γίνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
Σφάλλει δ' ἐκείνες, ὃς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Τῷ.] Mihi videtur omnino legendum τὸ, & cum φέρεσθαι ungendum.

74. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Γελωδύς τις μαγέσκεν ἐπ' ἰχθύσι, τ' δ' ἐσιδοῦσα
Ἐυκτέανος κάρη δυμὸν ἔκαμνε πόθῳ·

Καὶ

Καὶ μιν ἔπεκε σιώπεωον. ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχρῦ
Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγλωοείης.
Ἡ ὦ τύχη γανόωσα φιλίσατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ τέος ὅτῳ ἀγῶν, ἀλλ' ἐμὸς ὄζιν, ἔφη.

75. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιγόνης ὁ Γελῷῳ ἑπῷῳ ποτὲ τῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὦ ἰῷ ἤδη νύμφῳ εἰς αἴδλιω.
Παρθένε καλλιπάρηε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε σιωεργὸν
Ἡλακάτιω ἕλκειν κτῆμα πένητι βίῳ·
Ἢν δ' ἵκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαϊάδης ἤθεα μητρὸς
Χρησὰ φύλαοσε πόσει πειθομένα βεβαιοτάτιω.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον διώκειαι, καὶν ἦ φιλόδοξα.
Τὰς μικρὰς ἀνάγει, τὰς μεγάλας καταγει.
Καὶ σῦ τ' ὀφρυὼ καὶ τ' τῦφον καταπαύσει,
Κἂν ποταμὸς χρυσῦ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, ὃ μαλάχιω ἄνεμός ποτε, τὰς ὃ μεγίσας
Ἡ δρύας ἢ πλατάνες ὅιδε χαμαὶ καταγειν.

77. Τῦ αὐτῦ.

Μὴ παίων, φίλῳ εἶ θνητοῖς, φίλῳ εἶ μακάρεσι,
Καὶ σθυρηϊδίως ἔκλυον σὺ ξαμβύω·
Ἂν παίσῃς, ὐδεὶς ἔτι σοι φίλῳ, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρά, τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. Περὶ Εὐγλωσσίας.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ.

Ἀπολεῖ με τὸ γλῶσσ', μὴ λέγ' εἰ φιλεῖς ἐμὲ
Μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γλῶσσ'. ὃς ἂν τῇ φύσει
Ἀγαθὸν ὑπάρχει μηδὲν οἰκεῖον πρόσω,
Ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα,
Καὶ τὸ γλῶσσ', ἀριθμοῦσιν τοὺς πάντας ὅσοι
Οὐκ ἔνα δ' ἔχουσιν ἰδεῖν ἂν, οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάππποι. πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε·
Οἱ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τοῦτο, διά τινα
Τόπων μεταβολήν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τοῖς λεγόντων εἰσὶ δυσηλυέστεροι;
Ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ἢ τῇ φύσει πρὸς τἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ᾖ, Μῆτερ, ἐστὶν εὐγλώσσος.

79. Εἰς Φθόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτρός, κοὐ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τὸν δ' ὀλίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἶπεν
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

80. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσι δαμάζει.

81. Ἄδηλον.

81. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κεφαλάς.

82. Εἰς Φιλαργύρους.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ δύρων ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν,
Ὃν λίπεν, ἐκ δύρων ἧψεν, ὃν εὗρε, βρόχον.

83. Εἰς Φιλίαν.

Ἄδηλον.

Θησαυρὸς μέγας ἐσ' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ πρῆσαι τοῦτον ὀπισαμβύω.

84. Ἄδηλον.

Εἰ με φιλῶν τις φιλεῖς, δίλπὶ χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσον μισεῖς, ὅσον ἐγώ σε φιλῶ.

Not. Hoc epigramma Franciſcus Vavaſor in quarto ſuorum Epigrammatum libro primus edidit.

85. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ,
Ἀρχὴ τοῦ βλάπτειν τὸ φιλίλιν πέλει.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τ' δολερῆς φιλίης.

Φασὶ ὄ κ᾽ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους
Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σκοπιάδων.

86. Εἰς Φερένησιν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ᾽ ἀμείνων· ἢ ὄ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένῳ τὴ μετάνοιαν ἔχει.

87. Εἰς Φερενίδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Τῷ σαυτῷ φρένα πέρπε· δυσηλεγέων ὄ πολίτης
Ἄλλος τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

88. Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια πρεσβίστα Μακάρων,
Μετὰ σῶν ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
Σὺ δέ μοι πέφρων σώοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτῳ χάρις ἢ τεκέων,
Τᾶς εὐδαίμονός τ᾽ ἀνθρώπου
Βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Ὅσους κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θηρεύομαι,

Πρεσβίστα.] Ita p. 117. in Stobæi excerptis. Πρεσβυτάτας τε θεῶν Ὑγιείας, μελιχοδώρου.

Εὐδαίμονος.] Alit. ἰσοδαίμονος. recte. Reges enim Διὶ ἰσοτάλαντοι audiunt.

Ἢ

Ἢ εἶπις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποις τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται·
Μετὰ σεῖο, μῶραιρα Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα, κὴ λάμπει χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δε χωρὶς, ἐδεὶς δύναμαι πέλει.

Πέφανται.] Solenne verbum Homero. ubi inſperata ſalus ſe offert.

89. Εἰς Χρόνον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἀιὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος· οἶδεν ἀμείβειν.
Οὔνομα, κὴ μορφὴν, κὴ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

90. Ἄδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον. ἢν δ' παρέλθῃ,
Ζητῶν δύρήσεις τὸ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. Εἰς Ἀστρόλογον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ πατρί μου τ' ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόχρων
Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος·
Ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε τεθνηξόμενον,
Εἶπε δ' ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκφερόμεθα.

92. Εἰς Γελαΐαν.

Τὸ αὐτό.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν.
Ἃς σὺ μελαγροτάτας ἐξ ἀγρέας ἐωρίω.

93. Τὸ αὐτό.

Τῷ κεφαλῷ βάπτεις, γῆρας ὃ σὸν ἔποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττε.
Ὥστε προσωπεῖον κἀκὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ὄψει· τί μαίνεαι; ἔποτε φύκῳ
Καὶ ψιμυθίῳ τρύξει τὴν Ἐκάβην, Ἑλένην.

Ὥστε.] It. legendum proculdubio. olim ὡς τό.

94. Εἰς Δυσείδεις.

Τὸ αὐτό.

Ῥύγχῳ ἔχων τοιοῦτον Ὀλυμπικέ, μήτ' ὄπι κρημνῶν
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσον ὁρῶν τὸ πρόσωπον ἐναργές,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

Ἐν ὄρῃ.] Brodæus ἐνόρῃ, pro ἐνόρει legendum censet. tu nihil muta. mons enim imprimis cavendus erat Olympico, ne inde se præcipitem daret.

95. Τῦ αὐτῦ.

Ψευδὴς ἔσοπτρον ἔχει Δημοδενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, ἐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας.
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

97. Εἰς Κλέπτας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πλωτὸν Ἑρμῆν, τὸν θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βουλάτην,
Ἐσῶτα τοῦδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βασάνους,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

98. Εἰς Ἀφύλακτον οἶκον.

Τῦ αὐτῦ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους λῃστῆρες ἄλλους·
Τοῖς γὰρ ἔνι φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενία.

99. Τῦ αὐτῦ.

Βυκόλε, τὸν ἀγέλην πόρρω νέμε, μή σε Πεισικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βυσὶ συνεξελάσῃ.

100. Εἰς Ῥήτορα.

ΚΕΡΕΛΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν ϖᾶσμα ϗ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐσὶν ϗ φρονίμως μελέτᾳν.
Οὐδ' ἐ γὰρ εἰ κάρηαιρε, ϗ εἰ κναβεῖ, τό, τε σίζει,
Καὶ κελάρυζε, λέγεις, δῆθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῦν ὑποκεῖσθ δεῖ τοῖς γεάμμασι, ϗ φέρειν αὐτῆς
Εἶναι κοινοτέραν, ὥς τε νοεῖν ἃ λέγεις.

Κάρηαιρε, κναβεῖ, σίζῃ, κελάρυζε, verba ſunt materialiter ſumpta.

101. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἰπερ τ' ἀδικεῖντ' ἀσμενῶς ἠμυνόμην
Ἑκας Θ. ἡμῶν, ϗ σωπηγωνίσατο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶ τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, ϗ σωέπεσεατον ἀλλήλοις πικρῶς·
Οὐκ ἂν ὅπλειον τὸ κακὸν ἡμὶν ἤυξετο
Τὸ τῆς πονηρῶν, ἀλλὰ ϖᾶς ἀτρέμοι
Καὶ τυγχάνοντες ἧς ἔδει τιμωρίας,
Ἤτοι σωάνιοι σφόδρ' ἂν ἦς, ἢ πεπαυμένοι.

102. Εἰς Ὑβρισάς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πολλὰ λαλεῖς, Ἄνθρωπε, χαμαὶ ὃ πίπτῃ μετ' μικρόν.
Σίγα, ϗ μελετᾷ ζῶν ἐπὶ τ' θάνατον.

103. Τῦ αὐτῦ.

Ἥλιθ. ἀνθρώπους ἀϋγῆς Θεός· εἰ ὃ χὴ ὠυτὸς
Ὑβριζεν φαίνων, ὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθυν.

104. Τῦ αὐτῦ.

Αἰνίζειν μ' ἄριστον, ὁ ὃ ψόγθ., ἔχθιστθ. ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν, Ἀττικόν ὄζει μέλι.

Καλῶς εἰπῶν.] Luſus non invenuſtus in ambiguo ſenſu τῦ καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, & barbarè loqui. Bene de aliis loqui, id demum eſt ſermonis vera elegantia, id eſt, Atticum mel.

105. Τῦ αὐτῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς ὐκ ἀδικῦντα;
Πταῖσμα τόδ' ἐσὶ τύχης, ὐκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Εἰς Φειδωλές.

Ἄδηλον.

Πλυτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλύτυ μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται. ἂν ὃ φυλάττῃς
Κλεονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

107. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Τῷ γάρ τις ἄλλῳ, πρὸς θεῶν περ, ὕνεκα
Εὔξαιτο πλουτεῖν δύπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τῷ δωίαθ' ὡβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν χαρτὸν ἡδίστης θεῶν.
Τῷ μὲν πιεῖν γὸ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· ἐκεῖ τοῖς λαμπροῖσι γὸ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

108. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλοῦτον μὲν πλουτεῖν ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητα.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλέσιε, σοὶ δὲ πένης.

109. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μῶν' Ασκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῶ παρ' ἐμοί;
Ἤδὺ δ' ὁ μῶς γελάσας, μηδὲν φίλε, φησὶ, φοβηθῇς·
Οὐχὶ τροφῆς σοὶ χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφῳ παναὸν χρόνον, ἢ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖον πλοῦτον ἀγειρομένῳ.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῷ, ἐς αὖτικα γῆρας ἀφίξει,
Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἶτος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδλῳ.

111. Εἰς Μενέστρατον Κωμικόν.

Τῷ αὐτῷ.

Εἶναί μὲ κωμικόν σε Μενέστρατε, καὶ νυκτώδητον,
Καὶ ῥιγῶν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
Ἂν δ' ὠθαρτάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι κύνα.

112. Εἰς Ἄνδρας ἀγαθούς.

ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμφῃ παλιὼν τὰ μνήματά μου παροδῖτα·
Οὐδὲν ἔχω θρηνῶν ἄξιον οὐδὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συζήσας· τελεσταῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον.
Οἵ με καταστείσαντες ἀπήμονα, τὸ γλυκὺ ὕπνον.
Κοιμᾶσθαι χώρῳ πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

113. Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐών, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου.
Οὐδὲν γὰρ βιότου πιστὸν ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἥδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

114. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἅϊδῃ, ὄφρα πύθηαι
Ἦπι ὧδὲ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται.
Δίζεαι φυλῆς Πτολεμαΐδῃ. ὑπὸ παλὸς
Παυσανίᾳ· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Δίζεαι.] Subintel. χρὴ vel δεῖ.

Εὐσεβέων.] Subaud. χώρῳ quod ſupra expreſſum habes verſu abhinc nono.

115. Τὸ αὐτό.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τὸς ἀγαθούς.

116. Τὸ αὐτό.

Τῶν ἀπὸ τις ἔκας ἀπολυμβώων ἀνιᾶται,
Νικήδικον ὃ φίλοι κὴ πόλις ἥδε κλαίει.

117. Τῦ αὐτῦ.

Σώτιμος ὧδ' ὁ ξεῖνος, ὁ κὴ τάφος, ἐμάχεσ' λέξαι.
Θῆρις, Ἀρισταίῳ, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

Δολιχόν.] Supple νικήσας, inquit Fabri filia. potius χρόνον. δολιχὸς χρόνος alibi. Sententia hæc eſt. ille qui-dem brevis eſt, at longo tempore ſub me jacebit. Tumulus loquitur.

118. Εἰς

118. Εἰς Ἀνδρείας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀρπεὺς ἐν πολέμοις Τιμοκρέων, ὃς τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' ἐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο δὲς Ἑλλάδα, δὲς δ' ὅπι ταύτας
Δέρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπῖδα ἔδειμαφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξῃ. τούτοις δαῖπε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἀ Σαλαμὶς ὑπεισέβας, ἔργα λέγουσα
Ταμά. τί με σμικροῖς τ' μέγαν ἐντίθετε;

Τύμβῳ.] Lege fine ἰῶτα ſubſcripto. Doricè pro τύμβου.

120. Εἰς τὲς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἄδηλον.

Ὄνομά μοι· τί ὄ τοῦτο; πατρὶς δέ μοι· ἐς τί ὄ τοῦτο;
Κλεινὸς δ' εἰμὶ γλύφος. εἰ γὸ ἀφανεστάτη;

Ζήσας

Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νωῖ. τίς, τινὶ ταῦτα λέγεις;

122. Ἄδηλον.

Ζωλὼ συλήσας, δωρῆ τάφον· ἀλλὰ με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίῳ κ' αὐτὸς ὄναρ τάφῳ.

123. Ἄδηλον.

Κλῶ με καταικρύπτης ὡς ἀδελὸς ἀνδρὸς ὁρῶντα,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἰὼν ἔλθῃς, ὀλίγον πόνον Ἱππακὸν εὑρεῖν.
Καὶ Διδύμους ἀφανὴς ἔτι γὰρ ἡ ἡλικία.
Καί σφιν ἀνιηθεὶς [illegible]ρεῖς ἔτον, ἔμπα γὰ λέξον
Τῷδ', ὅτι τ' κείνων ἦρ ἔχω Κελτίαν.

125. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων ποτε θανόντα τ' αἰνοβίῳ Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ὅτι πυρκαϊῆς ἅδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἡνάρισε συγερῆς ἐν ταραφάλιγι μάχης.

126. Εἰς

126. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἵσατο Μάγνης
Λαός, ὅτ' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμην Θ.,
Ἀστείλω τ' ἐπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν ὅστις
Ὁ φθόνΘ· αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχυσι γέρας.

Κενόν.] Non hic idem vat, quod κενοτάφιον, Theiſtocles enim hic ſitus erat. ἀφαῦλΘ, vilis, nec reſponens meritis tanti viri.

Μεῖον.] Lege μεῖζον. ſenſus poſtulat. Niſi malignius etiam cum virtutibus quam cum corpore egit livor.

127. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ ΝΕΡΩΝΟΣ.

Σεῦ θανόνΘ., γαῖα μιχθήτω πυρί.
Οὐδὲν μέλει μοι· πάμφ' γὰρ καλῶς ἔχει.

128. Εἰς Ἄνδρας ἐκ ὀπσήμυς.

Ἄδηλον.

Χαῖρα φίλη, τὸ πρέσβαυ' Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῆλ' ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεσπείρξεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ βερμὶς κλήμασιν ἠγλαΐσεν,
Καὶ Διὸς ἔπλησε, καὶ ὕδασΘ. αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲ δύλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κεῖ κεροτάφῳ πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθυκόμει βοτάνας.

129. ΣΙΜΩ-

129. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κακ' εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' οὐ οἶδε τὸ σὸν, νύμφα καὶ σέ,
Χάρμι, τὸ ὀφθαλμοῖς χαλιζόν ἐν ἡμετέροις,
Τὴν ἑτέρην κλαύσαντες ἐπ' ἀμπτυμένῳ; ὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

131. Νιόβῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μέναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φορτὸς ὁ Ταντα λίδας.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος· εἴσιδε κέρως
Καὶ κέρας, Φοίβου σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
Θιμώζειν εἴωθας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

133. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τίμων (ὑγδέτ' ἐστὶ) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθές;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

Ὑμέων.] Dissyllabum.

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, ἐγὼ γὰρ βιότοιο μετέχων.
Παύρων, ἐγὼ παύρων τῆδε βιότοιο κακῶν.

135. Εἰς Γυναῖκα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι χὴ νέρθεν ὑπὸ χθονός, Ἡλιοδώρα,
Δωρῆμαι, σοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδην,
Δάκρυα δυσδάκρυτα. πολυκλαύτῳ δ' ὅτι τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰ, οἰκτρὰ φίλαν σε χὴ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος.
Ἀιάζω, νεκρὰν εἰς Ἀχέροντα χάρειν.
Αἰ, αἰ, τῶ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἥρπασεν Ἅδας,
Ἥρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γυνῆμαι, Γᾶ παῖλοφε, τὰν πανόδυρτον
Ἑρέμα σοῖς κόλποις μᾶτρ ἐναλικάλισαι.

Δάκρυα.] Haud dubie Meleager omnium epigrammatariorum vetustissimus, hoc epitaphium in suam ipsius uxorem composuit. Vincentius.

136. Εἰς Γέροντα.

Ἀδέσποτον.

Ἐξηκονθέτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἶθε γ' μηδ' ὁ πατήρ.

Πατήρ.] Subaud. ἔγημεν ἄν.

137. Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου.

Αὐτὴν Θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἶθε γ' τέχνης
Ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτήν.] Ità Epigr. 182. αὐτὴν μητρυιὴν, veram, vivam. non picturam, at revera ipsam. pendet autem hic accusativus à verbo ἐζωγράφησε subaudito.

138. Σαπφοῦς.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμου θανεῖσαν,
Δέξατο Περσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἃς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαν νεοδηγεῖ χαλκῷ
Ἁλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Κόμαν.] *Nec dubium de morte ratæ, Cadmeida palmis*
Deplanxere domum, scissæ cum veste capillos, Ov. Met. l.

139. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Καστίης τὸ σώφρονος,
Εἰ καὶ πέθνηκε τῇ ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

140. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Κρηθίδα τ' πολύμυθον, ὅτι καμψύην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἠδίσαν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἣ δ' ἀπιθείζει
Ἐνθάδε τ' πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Ἠδίσαν.] Lege ἤδισεν. Hoc enim Epigramma non Doricè ſcribitur.

141. ΗΡΑΚΛΕΙ'ΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρεταμὰς εἰμί· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος
ἦλθον
Ἐς λέχος, ἀδίνων ἐκ ἄμβολος γλυκίμην.
Διστὰ δ' ὁμῶς τέτοκα, τὸ μὲ λίτιον ἀνδρὶ πόθην
Γήρως· ὁ δ' ἀπάγχω, μνημόσυνον πόσι.

Ξεῖν'.] Hoc Epigramma ſumptum eſt ex tertio Epigrammatum libro *p.* 340. non quidem integrum; quatuor enim priores verſus, utpote frigidiores amputavi.

Διστά.] Subaud. τέκνα.

142. Εἰς Δῆλον.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙ'ΔΟΥ.

Δῆλος. ἐγὼ, ναὶ δῆλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
Δεσπότα Τιμάνθη, τ' σὸν ἔθηκε τροφέα.
Εὐαίων', ἀσινῆ τεὸς βίον· ἴσθι δ' ὑπὸ γήρως
Πεσσύμενος μόλης, σὸς ἐγὼ, δεσπότα, κἢν ἀΐδῃ.

143. Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστὴρ ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

144. Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, ὃς δ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν πᾶσιν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρίδες ἄλλαι
Ἀνδράσιν, ἃ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

145. Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος ἡρῷος, ὃν θάλε κεῖνα
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γενεὰς,
Πλεῖσα τέρπασα νόσων σήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἐλὼν πολλῷ δὲ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Τέχνῃ.] Nota priorem syllabam corripi. ità in τέκνον, σαθμὸς, ὕπνος, σέφω: hæc autem enumero, ne fortè lectori imperito injiciam scrupulum.

146. Εἰς Ἰξοῦτιν.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἰξῷ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὴν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ὃν ἐλοῦσα τέρπει.

Οὔπο

Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἔκητι.
Τοῦτο τρυφλὼ κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνλω,
Τρὶς ὃ τεινηκοσὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παγσὶ λιπὼν ἰξὸν, καὶ πτερὰ, καὶ κάλαμος.

147. Εἰς Ναυαγήσαντας.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγὸς πάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον, ἐξ ἀγρογ ὅδε.
Ὡς ἀλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπες' αἰδὼς.

148. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγμόντο δοαὶ νῆες. ἐγὸ δ' ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδεω Σώστολιν ἐσένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οἰόμα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

149. Τοῦ αὐτοῦ.

Νάξιος ἐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναυῒ ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. τὼ μὲ ἐνύγρῃ
Νεκρὸς· ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνομα τύμβος ἔχων
Κηρύσσω παράλῃθες ἴσως τόδε, φεῦγε θαλάσσῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

150. ΑΔΚΑΙΟΥ.

Στυγνὸς ἐσ' ἀρκτέρῳ ναύταις πλόος· ἐκ ὃ βαρείης
Λαίλαπος, Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτυξε μόρον,
Οὗ σείχεις ὤμβρῳ τύμβον ὁδοιπόρε. σῶμα ὃ πόντος
Ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαγόμενον πελάγει.

Ἠϊθέων δακρυτὰς ἅπασι μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
Πλεῖσα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

151. Ἄδηλον.

Ναυτίλε, μὴ πόθου τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμί;
Ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύγχανε χρησοτέρου,

152. Εἰς Νέους.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὸν πολλῶν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

153. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦρα μοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἡλίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί· ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἔσει δὲ κακόν
Παλαιὸς Ἀρισίπποιο· κατήφησε δὲ Κυρλήνη
Πᾶσα, τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

Εὐτέκνων.] Conjecit amicus meus ἔυτεκνον, & concinnius longè est. quæ enim modo domus orba, fuit olim liberis felix.

154. Εἰς Ὀρφέα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐκ ἐπὶ θελγομένοις, Ὀρφεῦ, δρυάς, οὐκ ἐπὶ πέτρας
Ἄξεις, ὃ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·

Οὐκ

Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, ἠχὶ χαλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμὸς, ἠ παταγεῦς ἅλα.
Ὤλεο γὰρ. σὲ ὃ πολλὰ καπωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις συναχεύμεθ' ἐφ' ὑμῖν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων αἴδεω ἐδὲ θεσῖς δυνάμεις;

155. Εἰς Ἀρχίλοχον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου τοξοπόντιον, ὃς ποτε πικρῷ
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Λίμφαξας Ἑλικῶνα τ' ἤμεσεν· οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τελετῶν ἄμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παρέμειψον ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

156. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀρχίλοχον, καὶ τοῦτο, καὶ εἰσέτι τὰ πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν Ἰάμβων, ὃ τὸ μυρίον κλέος.
Δηλῶσε κἠπὶ νύκτα, καὶ περὶς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπησαν Ἀπόλλων.
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγλυτο κηπιδέξιος.
Ἔπεά τε ποιεῖν, περὶς λύραν τ' ἀείδειν.

157. Εἰς Εὐριπίδην.

ΙΩΝΟΣ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἐς Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε·
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται

158. Εἰς Σοφοκλῆ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κιανὲ
Ἑρπύζοις, χλοερὰς ἐκτορέχων πλοκάμους·
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥτε φιλορρώξ
Ἀμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χυαμβύη,
Εἵνεκεν ὐμαθίης πυυτόφρονος· ὦ ὁ μελίχρυς
Ἤσκησεν Μυσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Σιδωνίυ.

Θάλλοι τηλεκήρυμος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσὸς
Ἁβρὰ τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
Ἐρῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ.
Ὀφρά κέ τοι σωδιή τε καὶ ὀσέα τέρψιν ἄρηται
Εἰ δή τις φθιμβύοις χείμωττεται δύφροσυνη.

160. Εἰς ἑαυτοῦ Πατέρα.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὅς τις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχυ μὴ
Ἴαθι Κυρηναίυ παιδά τε καὶ γλυκύτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε παιδὸς ὄωλον
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

Οὐ νέμεσις· μῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμμασι παῖδας,
Ἄχει βὶς πολιὰς ἐκ ἀπέδεντο φίλους.

161. Εἰς Ἑρμοκρατέαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰκοσιν Ἑρμοκρατέα κὴ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα
Οὐδ' ἑνὸς, ἕτε μιῆς νυγασάμιν θανάτῳ.
Οὐ γὰρ ἀπωΐξ δυσεν ἐμὰς ὑπὰς Ἀπόλλων,
Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἶλε κόρας.
Ἔμπαλι δ' ἃ μὲ ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολοῦσα,
Φοῖβός θ' δ' εἰς ἥβαν ἄρσενας ἠγάγετο
Ἀβλαβέας νόσοισιν. ἴδ' ὡς νίκημι δικαίως
Παισί τε κὴ γλώσσῃ σώφρονι Ταντολίδα.

Ἑρμο-] Lego Ἑρμοκράτεια.
Βαρυπ-] Forte βαρυπενθήτης.
Μολοῦσα.] Eleganter. Diana enim vocatur & Εἰλείθυια, quæ parturientibus adest. eadem vis participio μολοῦσα.

162. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ καμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόναξι,
Ἐνδιθ', οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ πίτυν εὕδει.
Φυρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρως.
Ἆ, νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθῆρην
Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κῦμα γλίνθ' ὁ Ἔρως.

163. Εἰς

163. Εἰς Πτωχόν.

ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτέ τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, Γαῖα φίλη,
Μίκυλλον· εἶτι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κύφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

164. Εἰς τὴν Θαλίῶ.

ΑΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Ἦρ' ὀλίγον γὸ τὸ σῆμα, τὸ δ' οὐ κλέος· ἐρανόμηκες
Τῦ πολυφοιτίςυ τῦδε Θαλήτος ὄρη.

165. Εἰς Μιλτιάδην.

Ἄδηλον.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρηΐα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι τ' ἠδὲ Μαραθὼν, σῆς ἀρετῆς Τέμενος.

Ταλαρ-] Forte τὰ σ' ἀρήια.

166. Ἀδέσποτον.

Υἱὸν πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν οὐ τὸ δίκαιον·
Ἦν δ' οὐ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Υἱὸν πατήρ.] Epigramma vetus Latinum:
Quod decuit natam patri præstare sepulto,
Hoc contrà natæ præstitit ipse pater.
Subauditur autem ἔθηκε post πατήρ.

167. Εἰς

167. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Λαερτίυ.

Ἡράκλειτ' ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμυσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐσόνυν, τοῖς δέ μ' ὀπιταμψίοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τερισμύριοι, οἱ δ' ἀναρίθμοι,
Οὐδείς. ταῦτ' ἀυδῶ κὴ σοφὸς Φερσεφόνη.

168. Εἰς τὴν Διογένη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βάκτρον, κὴ πήρη, κὴ διπλόον εἶμα σοφοῖο
Διογένους, βιότυ φόρτος ὁ κυφὸς ἐτος.

169. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἴπέ τις Ἡράκλειτε τὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν τυ,
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ, πετρέσπαρα σωδεῖ.
Αἱ δ' ὄρνιθες ἀοιδοί, ἵησιν ὁ πάντων
Ἅρπακτὴς Ἀΐδης οὐκ ὀπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. Εἰς

170. Εἰς Ἐπίκτητον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δῶλος. Ἐπίκτητος γνώμην, καὶ σῶμα ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Φίλος.] Εὐδαίμων, felix. Vid. Grævii not. in Heſiodum. Solus es quem diligunt Dii. Terent.

171. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡς μβρακιώτης,
Ἧλατ' ἀφ' ὑψηλῆς τείχεος εἰς ἀΐδην.
Ἄξιον ἐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Εἰς ἀΐδην.] Ex verbis Ciceronis. *l.* 1. Tuſcul. Quæſt. Satis conſtat pro ἀΐδην legendum eſſe ἄλαδε. Vincent.

172. Εἰς Ὑβρισάν.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν ἐκ πρώρης Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

173. Εἰς τὸν Μύρωνος βοῦν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Βουκόλε, ποῖ πρόθεειν με βιάζεαι; ἴχνεο νύσσων·
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. Εἰς

174. Εἰς τύρβυμα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ.

ΓΑΛΛΟΥ.

Οὗτος ὁ πολὺν μακάρεσι σωὲς θεοῖς, ἔτος ὁ νηδὺς
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος ἀνύτης ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κεῖσις ἀεὶ χείλους δεῖται ταπεινοτέρης.
Πῖνε, λέγει τὸ τύρβυμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσης πεπτεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Ταῦτα.] Subaud. κολάσματα.

175. Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρῳ,
Ἀντίτυπον φθογγῶν ἔμπαλιν ἀσπιδίων,
Παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμένσιν ἡδύ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύουσα, ἄπαυδι.

Πανὸς ἑταίρῳ.] Polyænus *l.* 1. *c.* 2. de hac locutione appositè — ΑΝΤΗΧΗΣΑΝ δὲ αἱ πέτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης ἦχον πολλῷ μείζονα ἀπεδίδουν· ὥστε τοὺς πολεμίους ἐκπλῆξαι. οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφυγον· τὸν δὲ Πανὸς τὸ σφέτερον τέρπνημα τιμῶντες, καὶ ΗΧΩ τῷ ΠΑΝΙ ΦΙΛΗΝ, ἀδόμεν.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς τεὸν εἰκαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον ὐδὲν ἔχων.

177. Εἰς

177. Εἰς τὸν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Παλλὰς τὴν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως εἰς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον ἄρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

178. Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἑρμείην ξυλίνῳ τις ἐπιύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτα μὲν αἰείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἐρρύη κατὰ γῆς. οὕτως εἰς πόρε πολλάκι κέρδος.

179. Εἰς ἄγαλμα Ἥρας πλαζόμενον Ἡρακλέα.

Αὐτῷ μητρυιῷ πιχήσατο· τέκνα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάσας δ' ἐπεσέθηκε χόλα.

180. Εἰς Στήλλιν Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις πολλέγει τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἀμελεῖν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς ναὸν Ἀσκληπιοῦ.

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο δυώδεκα ἐντὸς ἰόντα
Ἐμφάμεν. Ἁγνεῖα δ' ἔξι φρονεῖν ὅσια.

182. Εἰς

182. Εἰς ἄγαλμα τῦ Καρῦ.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σικυώνιος. ὄνομα δὴ τί;
Λύσιππος. σὺ δ', τίς; Χαιρὼν ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐσ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τὶ δ' ταρσὲς
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵππαμ' ἑταιρέμος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδρὸς ἄισι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος. τελέθω.
Ἦ δ' κόμη τί κατ' ὄψιν; ἑταῖρε παντὶ λαβέσθαι.
Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι ταλαρεξάντα με ποσσὶν,
Οὔ τις ἔτ' ἰμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης μὲ διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, χὠ ὢν πρόθυρος πᾶσι διδασκαλίη.

183. Εἰς Λαΐδα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἦ τοίην Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοίην ἔτυξεν ὕδωρ, ὅν χρόα λιπαμφῶ.

184. Εἰς ἕτερον Λαΐδα μικρόν.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μὴ νεμέσα βαφῖσι. χάρις βαφοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαφὸς χὠ Παφίης ἔπλετο κῦρος Ἔρως.

185. ΚΥΡΟΥ.

Κύπρις σὺ χαίτεαι καὶ υἱεῖ χρυσοβελέμνῳ
Ἐνθάδε λυσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. Ἀπὸ Ναυηγῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμοθρῃξὶ θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

187. Εἰς Ζωοφίλαν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἡδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τ' Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις,
Ζωοφίλα λίγεια, ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με πόθος εἶχεν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαθὺν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Πόθον.] Olim πόθεν, nullo sensu.

Ἢ τί λέγω.] Grotius punctum interrogationis post πάντα ponit, & sic interpretatur. Omnia quid verbis persequor? ignis ego.

188. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν ἔφυγε ψεύσαλφον Ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πεύθεται ἔν᾽ ἢ λύσης τ᾽ πόνον ἢ κεράσῃς.

Tibullus *Lib.* 4. *Eleg.* 5. appositè

Neu tu sis injusta Venus; vel serviat æquè
Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva.

189. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον Πειθώ, γηραίσκομεν; ἐ πειθφώνει,
Ἥξουσιν ταχέως αἱ φιλυσίφιλοι;
Νῶν ῥυτίδες, καὶ θείξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ σόμα τὰς πρότερας οὐκ ἔτ᾽ ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσπεται; ὡς ὄπταφον, νῶν σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κατίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθὶ ὠπις, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ φλέξει σε· τὸ δ᾽ ὁκ τίνα, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ δύσμορε τυφομένη.

191. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠράσθης πλουτοῦσ᾽ Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκ ἔτ᾽ ἐρᾷ· λιμὸς φάρμακον οἷς ἔχει.

Ἦ ῥ' πάρθ. σε χαλῶσι μύρεν κὴ πρωνὸν Ἀδώνιν
Μίωφίλα, νωῦ τοι τέθνηκα πωδάνεται.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πτόλις; ἦ μάλις ἔγνως
Τῦτ' ἔπθ., ὡς ἐδεὶς ἐδὲν ἔχοντι φίλθ.

192. Τῦ αὐτῦ.

Πέμπω σοὶ Ῥοδόκλεια τόδε σέφθ., ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενθ. παλάμαις.
Ἐσὶ κείνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερήτ' ἀνεμώνη,
Καὶ πάρμιατις ὑγρὸς, κὴ κυανανγὲς ἴον.
Ταῦτα σεφαμβύη, λῆξον μεγάλαυχθ. ἔῦσα,
Ἀνθεῖς, κὴ λήγεις, κὴ σὺ, κὴ ὁ στέφανθ.

193. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωθ. Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
Ἔξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλιω.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγυσιν ἀληθέα, τὲς ἐν ἔρωτι
Ὅρκυς μὴ δύνειν ἔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῶῖ δ' ὁ μ' ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. τ ῥ' παλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) ἐ λόγθ. ἐδ' ἀριθμός.

194. Ἰυλιανῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίυ.

Στέφθ. πλέκων πόθ' εὗρον
Ἐν τοις ῥόδοις Ἔρωτα·
Καὶ τῷ πτερῶν κατασχὼν,
Ἐβάπτισ' εἰς τ οἶνον.

Λαβὼν

Λαβὰν δ' ἔπον αὐτὸν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μυ
Πτερῶσι χαρχαλίζει.

195. Ῥήφυ Δομεστίκυ.

Πάντα σέθεν φιλέω. μῦνον ὃ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, συγγερῆς ἀνδράσι τερπόμενον.

196. Τὸ τῆς Λαΐδος ἀνάθεμα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡσθαρὲν γελάσασι καθ' Ἑλλάδα, ἢ τ' ἐρώντων
Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαΐς ἔχυσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μ' ὁρᾷς
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἰὼ πάρος, ἃ δύναμαι.

197. ΗΣΙΟΔΟΥ.

Οὔτε μὲ πανάριστα, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνα, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλυ ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Μήτ' ἄλλυ ἀκούων.] Ex versione Latinâ & interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notissimus Helleniſmus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται. est ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλληται. *neque alii parere vel auscultare in animum inducat.* Grævius.

198. Εἰς Ἀρετήν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἡρα, ὑποδεωδέναι Ἡρακλέους.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλῷ ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γνήτης, Ἡρακλες· ἐπεὶ πόνῳ ἄσωτον εὖχῳ
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθλων.

199. Εἰς Ἑρμείαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Ἀρετὰ πολύμοχθε,
Γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλιστον βίῳ.
Σᾶς ὦδε, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμῳ,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς κὴ ἀκάμαντας·
Τοῖον ὅτι φρένα βάλλεις
Καρδίαν ἀθάνατον,

Ἀρετά.] Olim legebatur uno tenore
Ἀρετὰ πολύμοχθε γῆς βροτείῳ.
Menagius ad Laertium ex uno duos constituit versus, quem sequor. Sic Athenæus *lib.* 15.

Βίῳ.] Pro βίᾳ Doricè. olim βίῳ malè.

Ἑλλάδι.] Apud Stobæum & Grotium ἐν præponitur Ἑλλάδι.

Καὶ πόνους.] Variè legitur hic versus apud Athenæum,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς ἀκάμαντας, τοῖον
apud Scaligerum, dicto loco,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς ἀκάμαντας, τοῖον.

Χρυζῦ τε κρείασονα χὴ γονέων,
Μαλακαυγητοῖο δ' ὕπνυ.
Σῦ δ' ἕνεκ' ὀκ Διὸς Ἡρακλέης
Λήδας τε κύδρυ
Πολλ' ἀνέτλαζ',
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς ὔ πόθοις Ἀχιλλεύς,
Ἄιας τ' αἰΐδαο δόμυς ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίυ μορφᾶς
Ἀταρνέως ἔνλεφ@.
Ἀελίυ χήρωσεν αὐγάς.
Τοίγαρ ἀοίδιμ@. ἔργοις,
Ἀθάνατοί τέ μιν αὐξήσυσι Μῦσαι
Μνημοσύνας δύγατρες,
Διὸς ξενίυ σέβας αὔξυσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίυ.

Κρείασονα.] Κρέασω. Athenæus.

Μαλακαυγητοῖο.] Pro μαλακαυγητῦ quod pro μαλαλγητῦ à μαλάσσω lenio & ἄλγ@ dolor.

Σῦ δ' ἕνεκ'.] Athenæus. τεῦθ' ἕνεκεν ὁ δῖ@ Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες.] Conjunctim legitur ἀναγορεύοντες. & ἐγρεύοντες.

Δόμυς.] Grotius πύλας. nullâ auctoritate nixus.

Ἀταρνέως.] Ἀταρνεὺς τὸ τῦ Ἑρμείυ τυραννεῖον. regia Hermiæ Tyranni. Strabo.

Ἔνλεφ@.] Alii ἔνλεφον. malè.

Χήρωσεν.] Viduavit lumen Solis. Eleganter. quasi Sol ipsum amisisset, non ille Solem.

Αὐγάς.] Sic Athenæus. non αὐγᾶς.

Πολλ' ἀνέτλασαν.] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίγαρ.] Al. ποῖ γε. malè.

Ἀοίδιμ@.] Subaud. ὄζι.

Αὔξυσαι.] Quidvis malo, quia præcesserat αὐξήσυσι. αὐξῶσαι. vel ἄδυσαι.

Βεβαίυ.] Athenæus βεβαίας. apud Stobæum & Grotium non comparet hic versus.

200. Θεόγνιδος πινά.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἐξ ὀφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ὀκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔ τέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῷ μεταδὲν ἐθέλει.
Δειλὲς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
Οὔτε κακὲς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπλησον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. Ὡὴ δ' ἐν ἀμφορῆι,
Τῶν πρόσθεν πάντων ὀκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρέσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ὀξοπίσω.
Μήποτε τ' κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῶς ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμῷα.
Πολλαί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν ᾧ ἀσφαλάῳ πρήγματι παυρότεροι.

201.

Βέλεο δ' ὀυσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος,
Ἐν ᾧ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δικαιος ἐών.
Χρήματα μὲ δαίμων καὶ παλιγκότος ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Βέλεο.] Frequens est ἔλλειψις τοῦ μᾶλλον ante hoc verbum.

Γδειν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
Οὗ μέλλει χώρῳ μηδεμίαν θέμεν.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὃ ταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, ᾧ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίῃ συμφράδεσιν ἀνδρὶ χαλεφθείς,
Μηδ' ἀχρημοσύνῃσι, Κύρνε, κακῷ πείφερε;
Σοὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ὑπερρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' ὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀγορεύῃς ἔτι μέγα· οἶδε γὰρ ὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

202.

Κερδέων μὲν καὶ ὄνυξ διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵπποις
Εὐγλμέας, καί τις βέλεα ἐξ ἀγαθῶν
Βάσσας· γῆμαι δ' κακῷ κακὸς ὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ᾧ οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἰς ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεα ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.

Ἄρν.] Nota primam corripi. nisi malis σωίζησιν in ultimâ syllabâ.

203.

Χρήματα δ' ᾧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται.
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μήνιμον πλέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως τῷδε καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἶτ' ὅρκῳ, πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,

Αὐτίκα μὴ τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς ὃ τελοῦτιν
Αὖθις ἔλθητο κακόν. θεῶν δ' ὑπερέχει νόος.

Θεῶν.] Unius eſt ſyllabæ.

204.

Πλάτυς δ' ὀδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖσον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι τίς ἂν κορέσειεν ἄπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοί, ὃ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσι κακοῖς σωθέμενοι φιλίῳ,
Ἔργά τε δειλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνως πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις ὃ βλεμεψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τ' πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί·
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμῃ ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάζει,
Ἀφραίνων κακίῃ ὃ δύνατ' κατέχειν.

207.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἄριστος
Ἔρμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος· διζήμενος· ὄντινα δ' ἄμφω
Πέφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην ἤγαγεν.
Καί οἱ ἔδοκε δοκεῖν, ἃ μὴ ἦ κακά, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

208.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μύεις περιπωτὸν παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυσπνοὺς τῦδε βίου μέτεχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπειρητὸν δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νόσων λυπρὸν φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ὀξυπόνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι δὲ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

211.

Δειλὲς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τὴν τε γὰρ αὐτῷ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις ἐσθλεμία.

212.

Μήποτ' ἐπαινέσῃς πλείν' ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τούτων δ' ἀκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβαν·
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σε κτὶ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅδ', ἑκὰς διέχω.

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ὀλομένῃ πενίῃ.

214.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν.
Ἄλλοι δ' ἔλυμπόν δ', ἐκπεσελιπόνλες, ἔβαν.
Ὤιχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ὤιχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γλὼν ἔλιπεν·

Ὄρκια

Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεὸς οἶδεις ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γλύφεται φθόνος, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲ δυσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρά τις ζωὴν καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων τοῦδε θεὸς, Ἐλπίδα προσμενέτω·
Εὐχέσθω θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φεαζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα δηκάμενοι.

Θεὸς.] Unius eſt ſyllabæ, ut & mox θεῶν.

215.

Οὔτις ἄπoινα δίδες θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
Δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ὄπι τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βυλόμενος προφύγοι.

216. Ξόλωνός τινα.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.

Εἶναι

68 Εἶναι ᾧ γλυκὺ ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
Τοῖσι μὲ αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲ ἔχειν· ἀδίκως δὲ πεπᾶσ
Οὐκ ἐθέλω. πάντων ὕστερο. ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲ δῶσι θεοί, φιλαίνγείαν ἀνδρὶ
Ἐμπεδο. ὀκ νεάτυ πυθμὴν ο. εἰς κορυφὴν.
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριο., ὃ κτῖ κόσμον,
Ἔρχείαν, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμνο.,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεῖαν, ταχέως δ' ἀναμίσγείαν ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγυ γίγνεῖαν, ὥστε πυρός.
Φλαύρη μὲ τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελυτᾷ.
Οὐ γὰ δὴν θνητοῖς ὕβριο. ἔργα πέλει.

217. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Μὴ τ' Ἀθηναῖν, μακάριον ἡ χρηςότης
Πρὸς πάντα, κὴ θαυμαςὴν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν ἦν κακῶν λῦ φάρμακον,
Ἀεί θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλλατόμεθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
Νῦν δ' ὁ περσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τ' αὐτῷ ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεῖαν.
Τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐδέν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

219. Τῆ αὐτῆ.

Εἰ γὴ ἐγήμω σὺ, Τερφιμε, τὴν πάντων μόνην
Ὅτ' ἔπιχτεν ἡ μήτηρ σε, ἐφ' ᾧ γῆ Δηατελεῖν
Τεράτων ἃ βάλει, καὶ διδυτυχεῖν ἀεὶ,
Καὶ τοῦτο τὴν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐφυσμνύων,
Ἀτοπόν τε πεποίηκ'· εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τ' ἄερα
Τὸν ἠϊνὸν, ἵνα σοί τι τεραγικώτερον λαλῶ,
Δικέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιτέον·
Τὸ γὰρ κεφάλαιον τὴν λόγων. Ἄνθρωπος εἶ,
Δὺ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ἐδὲν λαμβάνει·
Καὶ μάλα δικαίως. ἀδενέστερον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
Ὅταν πέσῃ γὰρ, πλεῖστα συμβέβηκε καλά·
Σὺ δ' ἔτ' ὑπερβάλλοντα, Τέρφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθά, τὰ ναῦν δ' ἔστι μέτρια καὶ τά σοι κακά.
Ὡς ἀνὰ μέσον πως καὶ τὸ ναῦν λυπῶν φέρε.

Διδυτυχῶν.] Ità rectè Grotius, non δισυτυχῶν. ut apud Plutarchum. licet enim πέφυτων pendeat ex διατελεῖν, non tamen ideo alterum dixeris. ipsum enim διδυτυχῶν idem est, ac διατελεῖν δύτυχῶν. ea vis est τῆ διὰ in compositis.

Ἔστι γάρ σ'.] Hoc σ' addidimus ob versum. Grotius.

Λυπῶν.] Sic Grotius. olim τὸ ναῦν λοιπὸν, vel τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

220. Ἐν

220. Ἐν Δυσκόλῳ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίῳ πράγματι·
Εἰ μὲν γὰρ οἶδα ταῦτα προσμενοῦντά σοι
Εἰς πάντα τ' χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδούς· αὐτὸς ὢν ὃ κύριος
Εἰ μηδ' ἑαυτῷ, τ' τύχης ὃ πάντ' ἔχεις,
Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
Αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
Παρελομένη σοῦ πάντα πορεύσει πάλιν.
Διόπερ ἐγώ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
Αὐτὸν ὀπτῆρα πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν,
Ὡς ἂν δύνῃ πλείστους φίλους σαυτῷ. τοῦτο γὰρ
Ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτὲ παίσας τύχῃς,
Ἐκεῖθεν ἔσται τ' αὐτὸ τοῦτό σοι πάλιν.

221. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγοντα τοῖς δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρόν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλά, καὶ πολλοῦ χρόνον,
Τεκμήριον δ' τοῦδε τ' Ὁμήρου λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὁμήρου εἰρηνεμακρός.

222. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ χίνεδαγ τέχνης ἄτερ,
Οὔτε τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταυτόν, ἔπι δεῖ πρόσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρόν, εὐφυᾶ χρόνον
Ἐντίμου, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τούτων τις ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχεται ἐπὶ τὸ τέρμα τοῦ προκειμένου.
Φύσις, θέλησις, ἐπιμέλεια, σύταξία,
Σοφὸς πόησι, καὶ γαθὸς, ἐντῷ δέτοι
Ἀριθμὸς ὀδὲν ἄλλο πλὴν γῆρας ποιεῖ.

223. ΕΥΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲ ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρός μὲ τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστιν, ἐμοὶ δ' οὐδέν.
Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ.
Οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. Εἰς Δία.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὕσατα τῦ πρώτυ ὕμνυ ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη παντυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γὰρ ἔτ', οὐκ ἔσται τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, Χαῖρ' αὖθι· δίδυ δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός τε
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἀνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδυ δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

225. Εἰς Λυτρὰ τῆς Παλλάδος.

Ἐξ Ὕμνυ.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Θίσετε· μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ πάλας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν φρυὶξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς Ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, ἐδὲ Σιμοῦντα
Ἔβλεψεν δίναν ἐς Δρεψαγόρβαν·
Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις γὰρ Δρυόπα χαλκὸν ἐλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Ἴδαν.] Nullum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo fit actio, ponitur sine præpositi. in accusativo; adeoque Ἴδας legendum censeo. litem in Idâ judicatam. Doctissimus Bentleius legit Ἴδᾳ.

226. Εἰς

226. Εἰς ἀγρόν.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Δικαιότατον κτῆμ' ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός.
Ὧν ἡ φύσις δεῖται μὲν, ὀπιμελῶς φέρει,
Πυρὰς, ἔλαιον, οἶνον, ἰχάδας, μέλι.
Τὰδ' ἀργυρώματ' ἐστὶν, ἢ τε πορφύρα,
Εἰς τὰς τραγῳδὰς οὐδὲτ', οὐκ ἐς τὸ βίον.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ' ἀργύριον ἦν, μειράκιόν, σοι φαίνεται
Οὐ πρὸς ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
Τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
Ὄξους, ἐλαίου, μεῖζον δ' ἄλλου τινός·
Ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν σωσαγάγῃς
Τὰ Ταντάλου πάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα,
Ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα καταλείψεις τισίν.
Τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς, εἰ σφόδρ' ἀπορεῖς,
Πίεζε τούτῳ, μήτε πρὸς πλουτῶν πάλιν
Ἡμῶν καταφρόνει, τοῦδ' δέ γ' ἀτυχεῖν ἀεὶ
Πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ Μέλη τίνα.

228. Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

Ἁ βάρβιτος ὁ χρυσᾶις
Ἔρωτα μῦθον ηχεῖ.
Ἡμείψα νεῦρα πρώϊω,
Καὶ τὰ λύρῃ ἅπαξ,
Κἀγὼ μὲ ἤδην ἄθλιος
Ἡρακλέης· λύρη ὁ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰ
Μόνος ἔρωτας ᾄδει.

229. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὰ βοώτου,
Μεσόπων ὁ φῦλα πάντα
Κέαται κάτω δαμάσσα,
Τότ' Ἔρως ὀπισθεὶς μεῦ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας·
Τίς, ἔφην, ὀρέας ἀείρει;
Κατὰ μεῦ χάσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι ὁ, κἀσέλινον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, κὴ βρέφος μὲ

Ἔσορῶ

Ἔσυρῶ φέροντα τόξον,
Πτέρυγάς τε, καὶ φαρέτρλω.
Παρὰ δ' ἑσίλω καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας ἀυτῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δ' ἅλτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύθ. μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμαι
Τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
Βλάβεται βεβαχεῖσα νόσῳ.
Τανύει δ', καί με τύπτει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρθ.
Ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι,
Κέρας ἀβλαβές μοὶ ἔστι,
Σὺ δ' καρδίλω πονήσεις.

Φέρον-] Nota mutationem generis. βρέφθ enim est neutrius. sed personæ habetur ratio, non generis.

230. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲ οἵας ἔστι,
Φίλον δέ σοὶ μέτωπον.
Ἐγὼ δ' τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

Πρέπει τὰ τερωνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μήρης.

Ὅσῳ.] Subaudi. μᾶλλον. ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἐπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβυλον, οὐκ ἐπείθλιν.
Ὁ δ' αὐθὶ τόξον αἴρας
Καὶ χρυσέλῳ φαρέτρῃ,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δῆρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφυγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὅπῃ τύς.
Ἠχάλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσθ. ὦ καρδίης μόλυ
Ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Βαλώμεθ'.] Ἀντὶ τοῦ περβαλώμεθα, βοείλιν nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς

232. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι; μένει δέ.
Δεδούλευκεν γὰρ ἤδη.

233. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένῳ μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δακχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πεπαθεὶς
Πρὸς τὸν καλὸν κυθήρην,
Ὀλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὀλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἃ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον

Πονεῖ τὸ πᾶς μελίτ͂ας,
Πόσσν, δοκεῖς, πονθσιν,
Ἔρως, ὅσσς σὺ βάλλεις;

234. Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρ Θ. φανέν͂ Θ.
Χάειτες ῥόδα βρύσσιν.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλωύεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾶ.
Ἴδε πῶς γέραν Θ. ὀδόει.
Ἀφελῶς δ ἔλαμψε Τιτών.
Νεφελῶν σκιαὶ δονθνται.
Τὰ βροτ͂ῷ δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα πεφῦπται.
Καρπὸς ἐλαίας πεφύ͂πται.

Ἔαρ Θ.] Per συνίζησιν duarum est syllabarum, & Spondæum conficit, quem pedem hic locus admittit.

Χάειτες.] Χάειτας magis placeret, ultima in ῥόδα producitur ob duas sequentes consonantes.

Ἴδε πῶς κῦμα.] Lege, ἴδε κῦμα πῶς. ità lex metri postulat. Sic paulo post, ἴδε νῆσσα πῶς, restituendum.

Ἀπαλ-] Lege ὁμαλωύ͂ Θ. sternitur, æquum redditur.

Γέραν Θ.] Vox γέραν Θ tanquam dissyllaba profertur, ac si esset γεάν Θ. Baxter. ultima verò producitur ob sequentem aspiratam. ut fieri solet.

Καρποῖσι.] Lege, γαῖα καρποῖσιν πεφύ͂πται. γαῖα καρ— anapæstus. prior enim in γαῖα corripitur. ut prior in οἵ Θ. Homer. τοῖ Θ ἔλω οἵ Θ ἔτις, &c. & sexcenta hujusmodi. proximus versus natus est ex priori, ideoque expungendus. sonus utrisque par, at sensus præcedentis longè vividior.

Βεθμίν τέφεταϛ νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, χ᾽ κλῶνα
Καθελὼν ἰῶθησε καρπός.

Βεθμίν.] Lege. Βεθμίν τ᾽ ἐσεπ]ο νᾶμα.
Κατὰ κλῶνα.] Lege κάδ- | δε. pro κατά τε.
Καθελών.] Deprimens ramos ſuo pondere.

235. Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ᾽ ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γὰρ ὅσα κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ δ᾽ φιλεῖς γεωργῶν. Faber legit φίλος ἐ.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων
Σὺ δ᾽ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι.
Φιλεῖ δ᾽ Φοῖβος αὐτός,
Λιγυρὸν δ᾽ ἔδωκεν οἶμον.
Τὸ δ᾽ γῆρας ἔ σε τείρει,
Σοφὲ, μηλήμης, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναμάρκε,
Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

236. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δ' ἢ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δ' πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γέν. ἐδὲν εἰς Ἔρωτα·
Σοφίη, τρόω. παλεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρώτ. αὐτὸς,
Ὁ τ' ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον ἐκ ἀδελφός,
Διὰ τοῦτον ἐ τοκῆες.
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δ' χεῖρον, ὀλλύμεθα.
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

237. Ἔρως Δραπέτης.

ΜΟΣΧΟΥ.

Ἁ Κύπρις τ' Ἔρωτα τ' ἡέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα.
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν. ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
Ἔστι δ' ὁ παῖς τοιόσδε· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲ ἐ λευκός, πυρὶ δ' εἰκέλ. ὄμματα δ' αὖτε,
Δριμύλα χ' φλογόεντα, κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·

Οὐ

Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγξεται. ὡς μέλι, φωνά
Ἢν ὁ χολᾷ, νόθον ἐξὶν ἀνάμερθον, ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφθον, ἄγελα παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ' ἰταμὴν τὸ πρόσωπον.

Μικκύλα μὲν πίνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τὸ γε σῶμα, νόθον δ' οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας· ὅθι κ' αὐλαίηχνοις δ' κάθηται·
Τόξον ἔχει μάλα βαρύν, ἶσον τύξῳ δ' βέλεμνον.
Τύλθον ἐοὶ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχει φορεῖται·
Καὶ χρύσεον ὦδὲ νῶτα φαρέτρεον. ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι καὶμέ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγελα, πάντα· πολὺ πλεῖον δὲ οἱ ἀμφὶ
Βαρὰ λαμπὰς ἐοῖσα τ' ἄλιον αὐτὸν ἀνείθει.
Ἢν τό γ' ἔλπης πίνων, δάσυς ἄγρι, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ὣς ἐθέλῃ σε φιλάσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δ' λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι δίγῃς· πλάνα δῶρα. τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

238. Χρυσῦ

238. Χρυσᾶ Ἐπη.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειτ' ἥρωας ἀγαυούς·
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων,
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστα κεκηδεωτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετὴν ποιεῦ φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πρᾴοσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδα εἴνεκα μικρῆς.
Ταῦτα μὲν ὅσσον ἰόντι κρατεῖν ἔνι ἐνδίζεο πᾶσιν,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξης δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἐνίζε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶται φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσσας.
Ὁσά τε δαιμονίοισι τύχας βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πραπίδεσσι φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πέφυκε, καθ' ὅσσον δύνῃ. σῶδε δὲ φαίζου·
Οὐ πάντοις ἀγαθοῖς τάδε μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοίτε καὶ ἐσθλοὶ
Πεπτώκασ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. φεῦδος δ' ὑπέρ τι λέγηται.
Πρᾴως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἔπι παντὶ τελείσθω·
Μηδείς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτέ τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερον ἔσται.

Διάκειται.] Legitur διάκεινται.

βελοῦ ὃ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέλῃαι.
Δειλῶ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόηται πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τοῦδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνίσῃ.
Πρῆσσε ὃ μηδὲν τῶν μὴ πίσασα, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε ἀγάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τ' ὦμοι σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτῶ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθ· μέτρον ὃ λέγω τοῦδ', ὅ μή σ' ἀνίσῃ.
Ἐλπίζου ὃ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἀθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν ὧδε καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερον ἴσθι μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε ὃ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι ὃ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μελανηῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Τῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενον δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετάπειτα
Δειλὰ μὲν σκωρήξας, ὅπη πλήσαιο· χρησὰ ὃ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·
Ταῦτά σε τὴν θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

239. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐκ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅστις ταῦτα πάντα ἀγαπηρεῖ μόνον,

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὅστις ἄδολον ἠνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ' ὐ δοκεῖν ἐθέλει.

240. Βίωνος.

Ἃ μεγάλα μοι Κύπρις ἐδ' ὑπανώντι παρέστα,
Νηπίαχον τ' Ἔρωτα καλᾶς ὑπ χειρὸς ἄγουσα,
Ἐς χόρον ἁβρύνοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τ' Ἔρωτα διδάσκε.
Ὡς λέγε, χ' ἃ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολιασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τ' Ἔρωτα διδάσκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα καί μ' ἐδίδασκε
Θναττῶν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ μητέρος ἔργα.
Κ'ΗΓΩΝ ὐκλαδόμαν μὲν ὅσων τ' Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

241. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοί, δεσπότα,
Αὐτοὶ δι' αὑτούς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον, τέθνηκεν υἱός, ἢ μήτηρ τινί,
Ἢ νὴ Δι' ἄλλων τῶν ἀναγκαίων τις,
Εἰ μὴ λαβὴ τοῦτ', ἀπέθανεν, ἄνθρωπος ἂν ἰών.
Τοσοῦτον ἐγένετο τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἰών
Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, ὐκ ἔτ' ὀφομαι,
Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ,

Περὶ

Πρὸς τοῖς κακοῖς ὅτῳ. ἕπεσα συλλέγει κακά.
Ὁ ὃ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν ὃ λαμβάνει.

242. Εὐριπίδου.

ΚΡΗΣΦΩΝΤΗΣ.

Εἰρήνη βαθύπλουτε
Καὶ καλλίστα μακάρων θεῶν,
Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χορεύεις.
Δέδοικα ὃ μὴ, περὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας,
Περὶν σὰν χαρίεσσαν περιδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδάς,
Φιλοσεφάνους τε κώμους.
Ἰὼ μοι πότνια πόλιν πάνδε,
Ἔχθεὰν σάσιν εἰργ' ἀπ' οἴκων.
Τὰν μαινομβύαν τ' Ἔριν
Θηκτῷ τερπομβύαν σιδήρῳ.

Πόνοις.] Polybius πόνοις omittit.

Περὶν.] Versus videtur postulare, ut ab hoc loco amoveatur, & versui præcedenti adjungatur.

ΤΕΛΟΣ.

EPIGRAMMATA.

1. *In Certamina.*

ARCHIÆ.

QUatuor ſunt Certamina per Græciam, quatuor ſacra,
Duo quidem mortalium, duo verò immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori,
Præmia verò illorum oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt Oleaſtrum,
Poma verò Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Iſthmiacam autem Pinum præbuit Inôus Melicerta,
Tu verò Apium propoſuiſti, Archemore, in Nemea.

2. SIMONIDIS.

Iſthmia & Pythia Diaphon Philonis *filius* vicit.
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, luctâ.

3. *In Vitem.*

Incerti.

Quis tandèm immiſericorditèr vini-nutricem immaturam uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit?
Conſtrictus verò labia, humi abjectus, ut viatoribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ?

Sit

Sit illi Bacchus implacabilis, qualitèr Lycurgo,
Quoniam ipſius creſcentem extinxit Lætitiam.
Hoc enim fortè quiſpiàm potu vel ad cantus
Evaſiſſet, vel luctuoſæ curæ inveniſſet ſolutionem.

4. *In Mutilos.*

PLATONIS *Junioris.*

Virum quidam mancum ſupra dorſum oculis-captus
Portavit, pedibus mutuò-datis, oculis mutuò-acceptis.

5. *In Fortitudinem & Fortes.*

PALLADÆ.

Fugiebat Lacon olim pugnam; obviam verò facta mater
Dixit, in pectore enſe ſublato,
Vivus quidem tuæ matri uſque dedecus injungis,
Et ſtrenuæ Spartæ patrias leges ſolvis,
Si verò occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, ſed in meâ patriâ conſervatâ.

6. *Ex Præfectis Egypti.*

JULIANI.

Mater filium deſertorem pugnæ poſt mortem ſociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aſpernata,
Legitimum etenim ſanguinem diſcernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

7. *In Romam.*

CRINAGORÆ.

Ne quidem ſi Oceanus omnes æſtus concitaverit,
Neque ſi Germania Rhenum omnem ebiberit,

Romæ

Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utiq; manſerit
Dextra ad imperandum Cæſari intrepida.
Sic & ſacræ Jovis Quercus firmitèr radicibus
Stant, folia verò arida diffundunt venti.

8. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inverſis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus haſtarum centuriis ſuſtinuit Mars
Spartæ: Erubeſcite montes & pelage.

9. ALPHEI *Mitylenæi.*

Claude Deus magni portas labare neſcias Olympi;
Præſidio firma Jupiter ſacroſanctum Ætheris Acropolin.
Jam enim & Pontus ſubjugata ſunt haſtâ Romæ,
Et terra: cœleſtis autem via reſtat inacceſſa.

10. *In Retributionem.*

EVENI.

Licet me ederis ad radicem uſque, tamen porrò fructum feram,
Quantum infundatur tibi, Hirce, inter immolandum.

11. *In Minas.*

MUSICII, *ſive* PLATONIS.

Venus Muſis, puellæ Venerem
Colite, ſin minus Amorem in vos armabo.
Et Muſæ contra Veneri, Marti hæc procacia dicito.
In nos autem non ales eſt miſellus iſte Puer.

12. *In Virtutem.*

PAULI *Silentiarii.*

Neque prædivitis fortunæ levis tollere impetu,
Neque tua deflexerit solicita cautio liberiorem cursum;
Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus,
Hâc & illâc crebro dum in vices attrahitur.
Virtus verò stabile quiddam & immutatum, in quâ solâ
Fluctus fidenter naviga vitæ.

13. *In Intemperantem.*

LUCIANI.

Paternas opes juvenis adhuc Theron Menippi *filius*
Turpiter in prodigos effuderat sumptus.
At illum Euctemon paternus amicus ut advertit
Jam aridâ atteri paupertate,
Et illum lachrymas fundens ad se recepit, & maritum illum
Fecit suæ filiæ, multis insuper muneribus dotalibus dans.
At postquam Theroni præter spes evenere divitiæ,
Continuò illos ipsos pascebatur inter sumptus.
Ita quidèm Therona rursus circumtexit
Pernicioſæ Paupertatis unda reflua.
Euctemon verò deflevit rursus non jam istum,
Sed suæ filiæ dotemque & thalamum.
Sensit verò non fas esse homini malè uso
Propriis *bonis* esse fido in alienis.

14. *In Citharœdum.*

PHILIPPI.

Amabile cum ceciniſſet multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus super Glaphyra,
Marsya, ementitus es inventum tuum, Minervæ enim
Tibias è Phrygia hic nactus est.

At si tu tales illo tempore inflasses, non Hyagnis
Luxisset infœlix tibiarum certamen ad Mæandrum.

15. *In Sufficientiam.*

PARMENIONIS *Macedonis.*

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque mensis
Serviam, Musarum flores depastus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neque supercilium
Serviliter accommodabo, novi parvarum epularum libertatem.

16. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ sunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *sanè* vir, at libertati contubernalis sum,
Insolentes erga paupertatem opes averfor.

17. LUCILII.

Ne tu ad alienam, O homo, assideas mensam
Fructum probrosum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, & mœsto lumen
Adflens, & mox contra ridenti arridens,
Neque tu utique ploratu cum opus habeas neque risu.
Et fleo, cum Milia, & rideo cum Milia.

18. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus tuis bonis fruere,
Tanquam autem victurus, parce tuis possessionibus.
Est autem Vir ille sapiens, qui his utrisque animadversis
Parcimoniæ & sumptui modum adaptavit.

19. CRATETIS *Philoſophi.*

Salve Dea domina, virorum bonorum amor,
Frugalitas, inclytæ proles Temperantiæ:
Tuam virtutem colunt, quotquot juſta exercent.

20. THEOGNIDIS.

Non volo diteſcere, non precor: atqui ſit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

21. *In Vitam Humanam.*

Incerti.

Vitam, Heraclite, multò magis, quam cum vivebas,
Deſle; nunc Vita eſt miſerabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc Vita omnino eſt riſu-dignior.
Ad vos verò & ipſe aſpiciens, interim anxiè cogito,
Quî tecum ſimul poſſim flere, quî tecum ridere.

22. POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia & moleſtæ lites. domi verò
Curæ: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrinâ verò, ſiquid habeas, timor;
Si verò inops ſis, importunum eſt: habes matrimonium?
haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eò magis in
ſolitudine:
Liberi, labores: mutilatio, vita ſine liberis: juventus
Imprudens: cani verò è contra inefficaces.
Erat igitur ex duobus unum optabile, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim à partu.

23. *Ex adverſo Probabilia.*

METRODORI.

Quemvis vitæ ſecueris callem; in foro quidem,
Laudes, & prudentes actiones: domi verò
Quies: rure autem, naturæ gratia. in mari verò
Lucrum: in peregrinâ, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus nôſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis? vivis eò liberiús.
Liberi amabiles. ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani verò contra religioſi.
Non igitur è duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia enim vitæ bona *ſunt*.

24. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, & omnia prætereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa præterimus.

25. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo:
Et quid fruſtrà laboro, nudum videns finem.

26. Ejuſdem.

Scena omnis Vita, & luſus; aut diſce ludere
Studio ſepoſito, aut perfer dolores.

27. Incerti.

Multa ſunt inter calicem & labrum ſummum.

28. JULIANI.

Dulces omnes *suas* fecinitas sortita est vita. Urbe mediâ
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi molestiæ.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitias. ex nuptiis autem, domus est unanimis:
Innuptis verò secura usque vita. munimentum paratum est
Patri, proles. evanidus sterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere:
Quare, fiduciam sumens, vive, procrea *tuum* genus.

29. Incerti.

Quo quis *pacto* absque morte te fugiat, Vita? innumera enim tui
Tristia: & nec fugere in-manu *est*, nec ferre.
Jucunda enim tui naturâ quidem pulchra, terra, mare,
Astra, Lunæ orbes & Solis:
Cætera aurem omnia, formidinesque & dolores. & si quid nactus fuerit quis
Boni, alternâ id excipitur Nemesi.

30. MENANDRI.

Omnia animantia sunt beatiora
Et mente prædita magis Homine multó.
Asinum spectes licet principio istum *mihi*.
Is infelix est extra controversiam:
At ipsî malum suâ culpâ nullum accidit;
Quæ verò Natura tribuit ei, ea habet.
Nos autem præter necessaria mala,
Ipsi nostrâ sponte alia super accersimus.
Dolemus ubi quis sternuerit: si dixerit malè,
Irascimur. Si viderit quis somnium, valdè
Formidamus. Si noctua ululaverit, metuimus.
Affectuum æstus, opiniones, ambitus, leges,
Omnia hæc adscita Naturæ *sunt* mala.

31. Incerti.

Omnia riſus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quæ ſunt, ex ratione carentibus facta ſunt.

32. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur omnis Vita brevis eſt:
Quibus verò male, una nox immenſum eſt tempus.

33. *In Puerum.*

ARCHIÆ.

Lyſippes nuper natus in præcipitio filius ſerpens
Aſtyanactei initium faciebat fati.
Illa verò ad ſe rectâ recovavit viâ, è ſinu proferens
Mammam, à fame redemptricem atque morte.

34. *In Senectutem.*

MENECRATIS.

Senectus dum quidem abſit, quiſque optat; ſi quando veniat verò,
Culpat. eſt autem ſemper potius quod debetur.

35. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis Calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me Vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliiſſet
Labra, & anguſtum fluxum atramenti derivâſſet.
Abhinc verò, quoties bibero nigrum potum, tanquam deo plena
Omne verbum muto hocce loquor ore.

36. *In Arbores.*

ANTIPATRI, *alii* PLATONIS.

Juxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus deſtinandis ludicrum peritiæ:
Omnes verò ramoſque & florentes ſurculos
Fracta ſum, crebris ſaxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *eſſe*, nihil prodeſt: certe enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

37. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami ſublime penſiles patulæ quercûs, felix-umbræ altitudo
Viris merum æſtum defendentibus,
Frondoſi, tegulis opertiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Tuemini, radiis Solis profugum.

38. *In Infœlicitatem.*

ANTIPATRI.

Opes Ariſtidæ juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit verò utriſque: ovem lupus occidit, partûs dolor
Juvencam, paupertatis ita periit armentum.
Quo-pera-ſtringitur is à loro circa collum nodum cum nexuerat
Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tugurium.

39. *Laudes.*

Incerti.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia verò grave,
Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

40. *In Amorem.*

LUCIANI.

Non Amor injuriâ-afficit humanum genus; ſed intemporantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

41. *In Ingratos.*

Ejuſdem.

Celeres gratiæ, ſuaviores; ſin moretur,
Omnis gratia vana; neque dicatur gratia.

42. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis verò factus à me, in me contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

43. LUCIANI.

Nequàm vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias incaſſum effuderis.

44. *In Preces.*

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non orantibus
Nobis da, noxia verò etiam à precantibus avertas.

45. *In*

45. *In Cicadam.*

Incerti.

Quare me ſolitudinis amantem improbâ, paſtores, capturâ
Cicadam roſcidis abduciris à ramis?
Nympharum juxta-viam luſciniam? medios per æſtus
Montibus & umbroſis celeriter canentem ſaltibus.
Ecce autem & turdum & merulam, en verò tot
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Fœtum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum & herbidi quædam eſt invidia roris?

46. *In Mortem.*

AGATHIÆ.

Mortem quid formidatis, quietis genetricem?
Sedantem Morbos, & paupertatis dolores?
Sola ſemel mortalibus adeſt, nec unquam illam
Vidit quiſpiàm hominum ſecundò venientem.
Morbi verò multi & varii, modò in hunc modò illum
Venientes mortalium, & tranſeuntes.

47. Incerti.

Gaudet *neſcio* quis Theodorus, quià mortuus ſum, alius
ſuper iſto
Gaudebit: morti omnes nos debemur.

48. Incerti.

Ad orcum rectus deſcenſus, ſive ab Athenis
Procedis, ſive mortuus vadis ex Meroe.
Ne te doleat utique à patria procul occidiſſe.
Undecunque unus *eſt* ferens ad orcum ventus.

49. Incerti.

49. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te; manebis autem & tu quempiàm alium.
Omnes ſimiliter mortales unus orcus hoſpitatur.

50. *In Deos.*

LUCIANI.

Homines quidem forte latebis, ſi improbum quid feceris:
Non latebis verò deos, ne quidèm meditans.

51. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledæ, Europæ, Antiopæ, Danaes.

52. *In ſemper Ægrotos.*

LUCILII.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro.
Qui vero in expectatione vivunt ſemper mortis.

53. *In Adulatores.*

LUCIANI.

Nihil inter homines natura nocentiùs invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hoſtem cavemus, ſed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

54. Incerti.

Fictum habes amorem: metu verò amas & neceſſitate.
Hoc ipſo autem amore nihil infidelius.

55. *In*

55. *In Thucydidem.*

Incerti.

O amice, si sapis, sume me in manus, siquidem verò omnino
Imperitus a-natura-es Musarum, abjice quæ non intelligis.
Sum verò sane non omnibus adeundus, pauci autem suspexerunt
Thucydidem Olori *filium* Cecropidem genere.

56. *In Mediocritatem.*

Incerti.

Omne supervacuum *est* intempestivum: dictum nempe est vetus
Quod & mellis nimium est fel.

57. JULIANI.

Domus & patria vitæ *sunt* gratia; ulteriores verò
Curæ, hominibus non vita, sed labor.

58. *In Templum Dianæ.*

ANTIPATRI.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem spectavi,
Hortosque pensiles, & Solis Colossum,
Et ingentem celsarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mausoli immane; sed ubi inspexi
Dianæ nubes ad usque excurrentem Ædem,
Et illa sanè obscurata sunt, & si prospiceret excepto Olympo
Sol, nihil ullibi tale radiis illustrarit.

59. ANTIPHILI *Byzantii.*

Audacia, navium princeps Dux, tu enim curſum inveniſti ponti,
Et animas hominum lucro irritaſti,
Cum tale fabricata es doloſum lignum, cum talem injeciſti
Mortalibus lucri ſpem morte quæ coarguitur.
Eſſet revera hominum aureum genus, ſi utique à terra
Procul, ut Orcus, Pontus proſpiceretur.

60. *In Hirundinem.*

Incerti.

Attica Puella, melle nutrita, loquax loquacem ráptam
Cicadam implumibus eſcam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes? non enim jus nec æquum
Perire ſacris-operato-cantibus ore ſacris operato cantibus.

61. *In Divites.*

Incerti.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum.
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque,
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui,
Nunc autem, cum uti non poſſum, jam habeo.

62. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ ſolæ ſunt veræ;
Alia nempe habet ille potiora poſſeſſionibus.
Illum autem multa-poſſidentem & divitem æquum eſt
Vocare, qui uti bonis poteſt.

Siquis

Siquis verò in calculis contabeſcit, alias ſuper alias
Acervare ſemper opes feſtinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

63. *In Solatium.*

PALLADÆ.

Expectatio mortis luctuoſus eſt dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato-functus.
Ne itaque defleveris diſcedentem vitâ,
Nihil enim poſt mortem eſt patiendum.

64. *Quæ dixerit verba* Ulyſſes *regreſſus in Ithacam.*

Salve Ithaca; poſt certamina, poſt moleſtias amaras maris,
Lubenter tuum ſolum accedo, ut aſpiciam
Laerten, uxoremque, & inſignem filium unicum.
Tuus enim amor demulſit meum animum: novi & ipſe
Nil utique dulcius eſſe ſuâ cuique patriâ, & parentibus.

65. *In Homerum.*

ALPHEI *Mitylenæi.*

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditùs totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis ſub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Muſam; quo non una patria vate
Ornatur, ſed terræ utriuſque climata.

66. *In*

66. *In Menandrum.*

Incerti.

Ipſæ tibi ad os *ſe* affixerunt apes
Variis Muſarum floribus delibatis.
Ipſæ etiam Gratiæ tibi donavere, Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inſerere.
Vivis autem in æternum. Gloria vero, Athenis
Quæ ex te *oritur*, cœleſtes attingit fines.

67. *In Silentium.*

PALLADÆ.

Omnis ferè indoctus ſapientiſſimus eſt, dum tacet,
Sermonem celans ut morbum turpiſſimum.

68. *De Providentiâ.*

THEODECTÆ.

Quicunque jam mortalium incuſat deos, quòd
Non protinùs, ſed ex intervallo temporis vindicant
Injuſtos, cauſam accipiat.
Si enim extemplo aderant Pœnæ,
Plerique metu *ſolo*, non autèm pio affectu
Deos orarent: Nunc verò pœnâ
Longè ſitâ, *ſuo* ingenio utuntur mortales.
Cum verò deprehenſi fuerint, comperti mali
Pendunt pœnas ſeris temporibus.

69. *In Sapientiam.*

PAULI *Silentiar.*

Vivere non habet vim à natura placendi, ſed abjeciſſe
Curas è pectoribus canas-tempora.

Divitias

Divitias habere volo quæ ſufficiant, ſupervacuum autem
Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro ſtudium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, & mortem vitâ.
Hæc tu cognoſcens, cordis dirige vias,
Ad unicam ſpectans ſpem, ſapientiam.

70. *In Temperantiam.*

Incerti.

Caſtitas & amor obvio ſibi invicem
Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidèm occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum verò pudica interfecit continentia.

71. *In Fortunam.*

Incerti.

Spes & tu Fortuna prorſus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiſcum, ludite poſt me relictos.

72. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio tranſibo ad alium.
Nam & ille olim *ſe* tenere me credebat, & rurſus hic
Arbitratur; ſum autem omnino nullius, niſi Fortunæ.

73. Incerti.

Ampla dona fortunæ habent metum:
Et eximius ſplendor non expers-periclî eſt.
Nullaque ſecura-labendi omnino ſublimitas apud humanum genus,
Quam evertere ſolet vel aliquod temporis ſpatium, vel livor,

Simul

Simul ad ſummum quis felicis vitæ excucurrerit.
Mediocritas verò in omnibus tutior,
Quod, neque nimis in humili fortunæ
Parte feratur nec in excelſa *nimis* contrá.
Si enim ceciderit quis de minore ſpatio
Facilè obtegendam ſortitus eſt calamitatem;
Molis autèm magnæ lapſus fit magnus.
Ad res enim ſplendidas Invidia perrumpit,
Subvertit autèm illos, quos evexerit Fortuna.

74. AGATHIÆ.

Piſcator quidam laborabat captandis piſcibus, illum autem intuita
Prædives virgo animum ægrotabat amore:
Et ipſum fecit tori-conſortem. at ille ex vitâ pauperi
Accepit omnigenæ tumorem magnificentiæ.
Fortuna autem ridens aſtitit, & Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus eſt, dixit.

Virtus firmiſſima dos.

75. ANTIPATRI.

Antigenes Gelous verba olim hæc natæ
Dixit, cum jam eſſet iturus ad Orcum.
Virgo pulchra-genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, ſupellectilem auxiliarem pauperi vitæ.
Si autem veneris ad Hymenæum, Achaidis mores matris
Probos ſerva, marito dotem firmiſſimam.

76. LUCIANI.

Multa Fortuna poteſt, ſint licet incredibilia,
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi ſupercilium & faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas verò
Vel quercus vel platanos novit humi proſternere.

77. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facile auſcultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at ſimul cuncta Inimica, fortunæque cum momentis unà mutantia.

78. *De Nobilitate.*

EPICHARMI.

Enecat me iſtud Genus, ne commemora, ſi me amas, Mater, identidem Genus. *nam* quibus naturâ
Bonum contingit nullum proprium adeſſe,
Huc confugiunt, ad monumenta,
Et Genus, numerantque avos, quot *ſint*.
Enimvero neminem videris, neque dixeris, cui
Non ſunt avi. quî enim extitiſſent unquam?
Qui verò non percenſere valent hoc *genus*, ob aliquam
Migrationem, vel amicorum penuriam,
Quid percenſentibus ſunt ignobiliores?
Quicunque benè comparatus erit à naturâ ad bona
Quatumvis Æthiops ſit, Mater, eſt nobilis.

79. *In Invidiam.*

PALLADÆ.

Invidia miſericordiâ, ſecundùm Pindarum, eſt melior; Illis, quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infælices miſeramur, at Ille ſim Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt; quoniam ſumma quidem ſuapte-naturâ ſolent
Pericula importare, infima verò contemptum habent.

80. Incerti.

80. Incerti.

Invidia ipſa ipſam ſuis telis domat.

81. Incerti.

Invidia eſt peſſimum, habet tamen aliquid boni in ſe;
Tabefacit enim invidorum oculos & cor.

82. *In Avaros.*

STATYLLII FLACCI.

Auro vir invento reliquit reſtim; at alter aurum
Relictum cùm non invenit, nexuit, quem invenit reſtim.

83. *In Amicitiam.*

Ejuſdem.

Theſaurus ingens eſt fidus amicus, Heliodore,
Illî *nempe*, qui & ſervare illum novit.

84. Incertum.

Si me amantem amas, duplex gratia: ſi vero me odiſti,
Non tantum *me* odiſti, quantum ego te amo.

85. LUCILLII.

Si me amas, re me ama, & ne me injuriâ afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam dolosâ amicitiâ.
Dicunt autem & navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare-latentes petras apertis Scopulis.

86. *In Prudentiam.*

LUCIANI.

Tardipes Consilium longè præstantius; pernix autem
Semper adhærentem Pœnitentiam habet.

87. *In Curas.*

THEOGNIDIS.

Tuum ipsius animum oblecta; molestorum verò civium
Alius de te malè, alius meliùs dicet.

88. *In Salutem.*

ARIPHRONIS *Sicyonii.*

Salus antiquissima Beatorum,
Tecum habitem
Quod restat ævi:
Tu verò mihi lubens tori-consors sis,
Si qua enim vel opum gratia, vel liberorum,
Beatique *habiti* mortalibus
Regalis imperii, aut cupidinum,
Quas furtivis Veneris cassibus captamus,
Vel siqua alia divinitùs mortalibus oblectatio,
Vel laborum lenimen affulsit,
Tecum, Beata Salus,
Floruêre omnia, & nitet Gratiarum ver:
Te verò sine, nemo felix existit.

89. *In Tempus.*

PLATONIS.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, & formam, & naturam, atque fortunam.

90. Incerti.

Roſa viget brevi tempore, ſi verò præterierit,
Quærens invenies non roſam, ſed rubum.

Præteri-] Nempe, *breve illud tempus.*

91. *In Aſtrologum.*

LUCILLII.

Patri meo fratrem Aſtrologi vivacem *fore*
Omnes vaticinati ſunt ut ab uno ore:
At Hermoclides ipſum ſolus dixit præmaturè moriturum,
Dixit autem, cum illum intùs mortuum plangeremus.

92. *In Anum.*

Ejuſdem.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emiſti.

93. Ejuſdem.

Caput tingis, ſenectutem verò tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis.
Ne itaque faciem totam ceruſsâ confinge,
Ita ut perſonam & non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet. quid inſanis? nunquam fucus
Et ceruſſa reddet Hecubam Helenam.

94. *In Deformes.*

Ejuſdem.

Roſtrum habens tale, Olympice, neque ad fontem
Venias, neque inſpicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam & tu, ut Narciſſus, conſpicatus faciem manifeſtam
Continuò morieris, odio habens teipſum ad mortem uſq;

95. Ejuſdem.

Fallax ſpeculum habet Demoſthenis; ſi enim verum
Videret, non omnino vellet ipſum inſpicere.

96. PALLADÆ.

Emiſti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem ſumptu perſonam emiſſes.

97. *In Fures.*

LUCILLII.

Alatum illum Hermen, deorum miniſtrum.
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujuſce gymnaſii Præſidem
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi Diſcipuli præſtantiores magiſtris.

98. *In Domum incuſtoditam.*

Lucroſas quærite domos prædones alias,
Hiſce etenim eſt cuſtos firma Paupertas.

99. LUCILLII.

Bubulce, armentum procul paſce, ne te Pericles
Fur cum ipſis bobus ſimul abigat.

100. *In Rhetorem.*

CEREALII.

Non dicere inſignia & Attica verba quinque
Feliciter eſt & prudenter declamare.
Neque enim ſi κάρκαιρε, & ſi κοναβεῖ, & illud σίζει
Et κελάρυζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mens ſubſit oportet ſcriptis, & dictionem eorum
Eſſe magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

101. MENANDRI.

Siquidem injuriæ-autorem lubentèr ultus eſſet
Quiſque noſtrûm, & ſociâſſet ſtudia,
Ex æquo putans ſuam eſſe alterî factam
Injuriam, & operam præſtitiſſent *homines* mutuam actitèr;
Non ulteriùs improbitas in nos creviſſet
Iſta malorum, ſed cum obſervarentur,
Et nanciſcerentur, quam par erat, pœnam,
Vel pauci certè admodum fuiſſent, vel aboliti.

102. *In Contumelioſos.*

PALLADÆ.

Multa loqueris, ô homo, humi verò ponaris brevi,
Tace, & meditare vivus adhuc mortem.

103. Ejuſdem.

Sol mortalibus lucis Deus: ſin & ipſe
Inſoleſceret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

104. Ejuſdem.

Laudare quidem optimum; vituperium v. odii principium
At benè loqui, Atticum eſt Mel.

105. *In Inſolentem.*

Ejuſdem.

Si pauper ſum; quid feci? quid me odiſtî non injuſtè agentem?
Clades hæc eſt fortunæ, non injuſtitia morum.

106. *In Parcos.*

Incerti.

Te divitem eſſe dicunt omnes, ego verò te dico indigum eſſe,
Uſus enim opum teſtis *eſt*, Apollophanes.
Si particeps ſis tuorum ipſe, tua ſunt; ſi vero cuſtodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

107. ANTIPHANIS.

Quamnam quis aliam, per Deos quæſo, ob cauſam
Optaret diteſcere, copiâque nummûm abundare,
Quam poſſe opitulari amicis,
Et ſerere ſemen Gratiæ dulciſſimæ Dearum.
Nam bibendi quidèm & edendi voluptas
Habemus pares. non ſplendidis enim
Conviviis fames ſedatur *melius*.

108. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam verò pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

109. LUCILLII.

Murem Aſclepiades argenti-amans vidit domi *ſuæ*,
Et, quid vis, dicit amiciſſime mus, apud me?
Dulce autem mus ridens, ne omnino amice, inquit, verearis.
Non cibum apud te quæro, tantum manſionem.

110. Incerti.

Si quidèm vivis cervi ſpatioſam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti *danda erat*:
Si verò unus es mortalium, quos continuò ſenectus lædit,
Ne te utique immenſarum ceperit inſana ſitis opum.
Ne tu quidèm intolerandas inter miſerias animam perdideris,
Fruiti fuerint autèm alii tuis bonis largitér.

111. *In Meneſtratum Cynicum.*

Ejuſdem.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, & pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si verò præripias panes & fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, & te dicunt Canem.

112. *In Viros Bonos.*

CARPHYLIDÆ.

Ne quæſtu proſequaris præteriens monumentum meum, viator;
Nihil habeo lamentis dignum ne quidem mortuus:
Liberorum liberos reliqui; unâ fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſæpe natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

113. Incerti.

Ne tu utique mortalis cum ſis, ut immortalis quicquam puta:
Nihil enim in vitâ fidum nobis in-diem-viventibus.
Siquidem & huncce Caſandrum tenet hic loculus mortuum,
Virum naturâ dignum immortali.

114. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut perconteris,
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit.
Quæras licet ex tribu Ptolemaide, filium patris
Pauſaniæ: invenies vero illum in piorum *regione*.

115. Ejuſdem.

115. Ejuſdem.

Hîc Saon *filius* Diconis Acanthius ſacrum ſomnum
Dormit: mori ne dixeris bonos.

116. Ejuſdem.

Suos *amicos* quiſque ferè morientes dolet,
Nicodicum verò amici & civitas hæcce *omnis* deflet.

117. *In Therin.*

Ejuſdem.

Curtus erat hoſpes, ut & tumulus. non longa dicam.
Theris, Ariſtæi *filius*, Cretenſis, ſub me in longum.

118. *In Fortes.*

ANACREONTIS.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

119. *In Themiſtoclem.*

GERMANICI.

Pro ſepulchro vili ſtatue Græciam, ſtatue vero ſuper hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis-navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna verò ipſa Salamis ſuperſtes, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

120. *In*

120. *In eos qui ad Thermopylas moriebantur.*

PHILIPPI.

O hoſpes, nuncia Lacedæmoniis, quod hîc
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

121. Incerti.

Nomen mihi! quid autem hoc? patria vero mihi, quapropter & hoc?
Clari verò ſum generis: quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram gloriosè reliqui vitam, quid ſi ingloriè?
Jaceo autem hîc jam. Quis, cui hæc dicis?

122. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis
Non ſepelis. tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

123. Incerti.

Licet me occultes quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit, omnia quæ fiunt.

124. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſanè dices verbum, verumtamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam.

125. *In Agathona.*

ANACREONTIS.

Pro Abderis mortuum infelicem robore Agathona
Univerſa ad rogum hæc inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum Sanguine gaudens Mars
Occidit inviſæ in turbine pugnæ.

126. *In*

126. *In Themistoclem.*

GERMANICI.

Hunc Themistocli vilem tumulum posuit Magnes
Populus, cum, patriâ à Medis liberatâ,
Alienam subiit terram & lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

127. Incerti, *hi verò*, NERONIS.

Me mortuo, terra mista sit mari,
Nihil curo: mea enim bene se habent.

128. *In Viros haud insignes.*

Incerti.

Tellus alma, senem Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, super te, laborum.
Etenim assiduè tibi stirpem depegit Olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit.
Et Cerere implevit, & aquæ sulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit & pomiferam.
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, & vernas floribus orna herbas.

129. SIMONIDIS.

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

130. CALLIMACHI.

Fatum verò quis bene novit crastinum, quando & te,
Charmi, illum oculis heri in nostris,
Proximâ *die* deploratum sepelivimus; nullum illâ
Vidit Pater Diophon rem luctuosiorem.

131. *In*

131. *In Nioben.*

ANTIPATRI.

Solam cum liberis mortuorum-portitor excipe me
Loquacem. Sufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium, intuere pueros
Et puellas, Phœbi ſpolia & Dianæ.

132. *In Timonem.*

CALLIMACHI.

Timon hominum-oſor hîc incolo, quin præteri,
Plorare cum jufferis multa, præteri modó.

133. *In Eundem.*

Timon, (non enim ampliùs es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ: veſtrûm enim plures in Orco.

134. LUCIANI.

Iuerum me quinquennem, curarum expers pectus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum:
Et ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, & paucorum vitæ-malorum.

135. *In Uxorem.*

MELEAGRI.

Lacrymas tibi etiam infra ſub terrâ, Heliodora,
Dono, pietatis reliquias ad Orcum,
Lacrymas infelices. multùm deflendum autem in tumulum
Libo monumentum deſiderii, monumentum caritatis.
Miſerabile enim, miſerabile meam te & inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.
Heu,

Heu, heu, ubi deſiderabile mihi germen? rapuit Orcus,
Rapuit: vigentem vero florem pulvis fœdavit.
At te ſupplex precor, Tellus alma, illam omnino lugendam
Leniter tuo ſinu, ô Mater, amplectere.

136. *In Senem.*

Incerti.

Sexagenarius Dionyſius hîc jaceo,
Tarſenſis, qui uxorem non duxi; utinam verò neque pater.

137. JULIANI *Ægyptii.*

Ipſam Thiodoten pictor. utinam autem ab arte
Aberrâſſet, & oblivionem dediſſet flentibus.

138. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortuam
Excepit Proſerpinæ niger thalamus:
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto ferro
Æquales amabilem capitis depoſuere comam.

139. Incerti.

Vides Imaginem Caſſiæ illius prudentis,
Licet mortua ſit; virtutibus innoteſcit,
Animæ forma potius, quam corporis.

140. CALLIMACHI.

Crethida fœcundo ore, doctam pulchrè ludere,
Requirunt Samiorum ſæpe filiæ,
Dulciſſimam lanificii ſociam, ſemper loquacem: illa
v. dormit.
Hîc omnibus ſomnum debitum.

Fœcundo.] Anna Tanaq. Fabri vertendum jubet πολύμυθον, claram, celebrem.

141. HE-

141. HERACLIDÆ.

Hoſpes, Aretemias ſum: Patria Cnidus: Euphronis veni
In lectum, partus dolorum non expers fui.
Duos autem ſimul pariens, hunc quidem reliqui viro ducem
Senectutis; illum verò abduco, monimentum mariti.

Duos.] *Liberos*, ſubaud.

142. *In Servum.*

DIOSCORIDIS.

Servus ego, ſanè Servus, liberali autem me in tumulo,
Here Timanthe, tuum poſuiſti nutritorem.
Felicem, innoxiam producas vitam. ſin præ ſenectute
Ad me veneris, tuus ego, Here, & in orco.

143. *In Hectorem & Ajacem.*

LEONTII.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori verò Ajax
Balteum: utriuſque gratia fatalis *fuit.*

144. *In Alexandrum Macedonem.*

ARCHIÆ.

Cum Hectore quidem Troja ſimul occidit, nec amplius manus
Sublatas oppoſuit Danais irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit, patriæ itaque
Viris, non patriis viri inſignimur.

145. *In Hippocratem.*

Incerti.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet,
Phœbi à ſtirpe immortalis genitus,
Plurima tropæa morborum qui erexit, armis ſalutis,
Famam nactus magnam, non forte, ſed arte.

146. *In*

146. *In Aucupem.*

ISIDORI.

Viſco & calamis ab aere ipſum *ſe* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
Nunquam vero alienam oſculatus eſt manum ventris gratiâ.
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem triceſimum cum vixiſſet *ad* annum, hic dormit,
Liberis poſtquam reliquiſſet viſcum,& pinnas,& calamos.

147. *In Naufragos.*

PLATONIS.

Naufragi ſepulcrum ſum,quod verò è regione eſt Agricolæ,
Adeo mari & terræ communis ſubeſt Orcus.

148. CALLIMACHI.

Utinam ne extitiſſent quidem celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin gemibundi plorâſſemus.
Nunc verò ille quidem in mari alicubi fertur mortuus,
loco autem illius
Nomen & inane monumentum præterimus.

149. Ejuſdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in ponto
Navem ſimul & animam vidit pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat: & ille ſanè in mari
Mortuus; ego verò fruſtra nomen tumulus habens
Pronuncio veriſſimum hocce verbum, Fuge cum mari
Rem habere Hœdis, navita, occidentibus.

150. ALCÆI.

Inviſa ſub Arcturo nautis navigatio: per gravem vero
Procellam Aſpaſio acerbam molita eſt mortem.
Cujus vadis præter tumulum, Viator, corpus autem pontus
Cooperuit, Ægæo quod perfunditur mari.
Juvenum deflenda omnis mors; in mari verò
Plurimi lacrymoſæ luctus navigationis.

151. Incerti.

Navita, ne ſciſcitare cujus hîc tumulus ſum,
At *tu* ipſe pontum ſortire benigniorem.

152. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater depoſuit Philippus
Hîc, magnam ſpem, Nicotelem.

153. Ejuſdem.

Matutini Melanippum ſepeliebamus, ſole autem
Occidente Baſilo mortua eſt virgo
Suâ manu; vivere enim, fratrem in ignem ubi poſuerat,
Non ſuſtinuit. duplex vero domus conſpexit malum
Patris Ariſtippi: mœſto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole-felicium orbam conſpicata domum:

154. *In Orphea.*

ANTIPATRI.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius ſaxa
Duces, non ferarum liberos greges;
Non amplius ſopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non ſtrepens mare.
Periiſti enim: te autem multùm defleverunt filiæ
Mnemoſynes, mater verò præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis orcum ne quidem diis poteſtas *ſit*?

155. *In Archilochum.*

JULIANI.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Musam viperino primus tinxit felle,
Sanguine-fœdato Helicone illo miti: novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacitè agè præteri viator, ne forte hujus
Commôris in tumulo crabrones nidulantes.

156. *In Eundem.*

THEOCRITI.

Archilochum, & siste, & intuere veterem Poetam
Illum Iambicum, cujus infinita Gloria
Penetravit, & ad Hesperum, & ad Auroram.
Certè quidèm illum Musæ & Delius amabant Apollo;
Adeo numerosusque erat & dexter
Carminibusque componendis, ad lyramque cantandis.

157. *In Euripidem.*

IONIS.

Non hoc tuum est monumentum, Euripide, at tu hujus;
Tuâ enim gloria monumentum hoc ornatur.

158. *In Sophoclem.*

SIMONIDIS.

Placidè super tumulum Sophoclis, placidè hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undique floreat rosæ, atque amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens,
Ob doctrinam sapientem: quam mellitus ille
Elaboravit Musas inter & Gratias.

159. *In*

159. *In Anacreontem.*

ANTIPATRI *Sidonii.*

Floreat quatuor corymbis ornata, Anacreon, circum te hedera,
Molliaque pratorum purpureorum folia;
Fontes autem candidi ſurſùm exprimantur lactis;
Suave-olenſque è terrâ dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi ciniſque & oſſa voluptatem percipiant;
Si quidem ulla ad mortuos accedit lætitia.

160. *In ſuum Patrem.*

CALLIMACHI.

Quicunque meum præter tumulum fers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque & genitorem.
Nôris autem ambos utique: hic quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille verò cecinit majora invidiâ.
Nec invidia: Muſæ enim quoſcunque viderunt lumine pueros,
Uſque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

161. *In Hermocrateam.*

ANTIPATRI.

Viginti *ego* Hermocratea & novem liberos nixa
Nec unius *filii*, nec unius *filiæ* vidi mortem.
Non enim telis-percuſſit meos natos Apollo.
Non graviter deflendas Diana ſuſtulit virgines,
Contrà autem illa quidem ſolvit mearum partûs-dolores præſens,
Phœbus verò ad juventutem mares perduxit
Illæſos morbis. Vide quàm meritò præſto
Liberiſque & linguâ modeſtâ *Nioben* Tantali filiam.

162. *In Imaginem Thyrſidos paſtoris, cujus oves dormientis ipſe Amor paſcebat.*

MYRINI.

Thyrſis paganus, qui Nympharum oves paſcit,
Thyrſis, qui modulatur Panis par fiſtulæ.
Meridianus Vini-potor umbroſa ſub hac pinu dormit.
Servat autem ipſe ſumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ excitate in-lupos-audacem
Paſtorem, ne ferarum præda fiat Amor.

163. *In Pauperem.*

CALLIMACHI.

Habui è tenui *re* modicum victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuriâ afficiens quenquam, tellus alma,
Micylus: Siquid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque alii Dii, qui me habetis.

164. *In Thaletem.*

ANTIPATRI.

Certè quidèm parvum monumentum, gloriam vero ad cœlum uſque extenſam
Studioſiſſimi hujus Thaletis vide.

165. *In Miltiadem.*

Omnes, O Miltiade, *tua* laborioſa facinora nôrunt,
Perſæ *præſertim* & Marathon, tuæ virtutis ſacrata Regio.

166. Incerti.

Filio pater hoc ſepulcrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum,
Erat verò juſtitiâ invidia velocior.

167. *In*

167. *In Heraclitum.*

DIOGENIS *Laertii.*

Heraclitus ego *ſum:* quid me deorsùm trahitis, ô indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus.
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem,
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

168. *In Diogenem.*

ANTIPATRI.

Baculus, & pera, & duplex pannus Philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

169. *In Heraclitum.*

CALLIMACHI.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, & ad lacrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterque
Solem in confabulatione condidimus. at tu quidem alicubi,
Hoſpes Halicarnaſſenſis, pridèm pridèm cinis *es:*
Tuæ vero vivunt Luſciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

170. *In Epictetum.*

LEONIDÆ.

Servus Epictetus fui, & corpore mancus;
Et paupertate Irus, & amicus immortalibus *Diis.*

171. *In Cleombrotum.*

CALLIMACHI.

Effatus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in orcum,
Nullum morte dignum cum vidiſſet malum, ſed Platonis
Uno de Anima ſcripto perlecto.

172. *In Obtrectatores.*

Incerti.

Non inſcitus ſcripſit Cimon hæc: omni *imminet* operi
Momus, quem nequidem Heros Dædalus effugit.

173. *In Myronis Bovem.*

JULIANI.

Bubulce, quo procurrere me cogis? deſine pungere;
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

174. *In Poculum ſigillo Tantali ornatum.*

GALLI.

Hic priſtinus beatorum conviva; hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem deſiderat: invidus verò
Humor ſemper labio eſt inferior.
Bibe, dicit ſigillum, & myſteria diſce ſilentii;
Nos linguâ præcipites hæc luimus ſupplicia.

175. *In Echo.*

LUCIANI, *hi verò*, ARCHIÆ.

Echo ſcopulos habitantem vides, amice, Panis comitem,
Repercuſſum ſonum recenturam,
Omnigeni oris loquacem imaginem, paſtoribus dulce
Ludicrum. Quæcunque dicis, totidem audiens abi.

176. *In Statuam Veneris Cnidiæ.*

Ejuſdem.

Tibi formæ ſuſpendi tuæ perpulchram imaginem,
Cypri, tuâ formâ potius nihil habens.

177. *In*

177. *In Armatam Venerem Spartæ.*

JULIANI.

Pallas Cythereàm armatam dixit conſpicata,
Cypri, vin' ita ad judicium eamus?
Illa verò molle cum riſiſſet, quo mihi ſcutum adverſum tollère?
Si nuda vinco, quid cum arma ſumpſero.

178. *In Statuam Mercurii.*

XENOCRATIS.

Mercurio ligneo quidam ſupplicavit, & lignum erat.
Dein ipſum ſublatum humi jecit: ab hoc vero aurum
Effluxit fracto, contumelia præbuit ſæpe lucrum.

179. *In Statuam Junonis Herculi mammam admoventis.*

Ipſam Novercam finxit: quapropter mammam
In notham faber non addidit lac.

180. *In Statuam Nemeſis.*

Nemeſis prædicit cubito frænoque,
Neque immoderatum quid facere, neque effræna loqui.

181. *In Templum Æſculapii.*

Caſtum oportet *illum*, qui templum thure redolens introit,
Apparere. Caſtimonia autem eſt caſto eſſe animo.

182. *In Statuam Temporis.*

POSSIDIPPI.

Quis, unde faber? Sicyonius. nomen agè quis?
Lyſippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero ſummis *pedibus* incedis? ſemper rotor, quid v. alas
Pedibus habes geminas? volo ventis ſublatum.
Manu verò dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius eſſe.
Coma verò, quid in fronte? obvio, quam prehendat.
Per Jovem partes *capitis* averſæ quapropter calvæ ſunt?
Semel enim alatis prætermiſſum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me Artifex formavit veſtrî gratiâ,
Hoſpes, & in veſtibulis poſuit documentum.

183. *In Lavacrum.*

PLATONIS.

Aut talis Cytheream peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, ſuam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne faſtidias parva. Gratia ſequitur parva.
Parvus & Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris cum Gratiis & filio aureis-inſtructo-jaculis
Cum hîc laviſſet, mercedem dedit gratiam.

186. *A Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Inô, & Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus Diis,
Servatus è Pelago Lucillius hîc tonſus ſum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

187. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos per Pana Arcadem fiſtulâ canis,
Zenophila canora, dulce quiddam ſonas melos.
Quo te ſugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum reſpirare quidem ſinunt tempus.
Aut enim mihi forma incutit amorem, aut rurſus Muſa
Aut Gratia, aut, quid dicam? omninò igne uror.

188. LUCILLII.

Aut amare, dele, Cupido, prorſus, aut amari
Adjunge: ut vel ſolvas amorem vel miſceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, ſeneſcimus? non prædixi,
Aderunt citò diſſolutrices amoris?
Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum,
Et os priores non ampliùs gerens gratias.
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut ſepulchrum verò, jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium, & arguta loquacitas, & laſcivus oculus, & cantus
Xanthippes, & ignis jam incipiens
O anime, incendent te; hoc vero, quâ ex parte, aut quando, & quî,
Non novi. ſcies, infelix, inter ardendum.

191. Ejuſdem.

191. Ejuſdem.

Amatus eras, dives cum eſſes, Soſicrates; ſed pauper factus
Non ampliùs amaris: fames remedium en quale habet.
Illa autem, quæ priùs te vocabat unguentum & dulcem
Adonin,
Menophila, nunc tibi nomen quærit.
Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs? ægrè ſanè cognôſti
Iſtud verbum, neminem nihil habenti *eſſe* amicum.

192. Ejuſdem.

Mitto tibi Rhodoclea hanc corollam, floribus plexam
Meis ipſius decerptis manibus.
Eſt Lilium, Roſaque clauſa, roſcidaque Anemone,
Et Narciſſus mollis, & purpurea Viola.
His redimita, deſine ſuperba eſſe.
Flores, & defloreſcis, & tu, & corolla.

193. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illâ
Se habiturum nec amicum potiorem, nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium:
Nunc verò ille quidem alîus planè accenditur igne, miſera autem
Nymphæ, ut Megarenſium, nec ratio nec numerus.

194. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter roſas Amorem;
Et alis prehenſum
Demerſi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum;
Et nunc intra meos artus
Alis titillat.

195. RUFI

195. RUFI *Domeſtici.*

Omnia tui amo, ſolum vero tuum judicio caſſum oculum
Odi, odioſis hominibus ſe oblectantem.

196. *In Donarium Laidis.*

PLATONIS.

Quæ inſolenter riſi ſuper Græciâ, quæ amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ ſpeculum *ſuſpendo*. quoniam talis quidem ſpectari
Non volo, qualis verò eram olim, non poſſum.

197. HESIODI.

Ille quidem omnium optimus *eſt*, qui ipſe omnia viderit,
Sed & ille bonus eſt, qui benè monenti paruerit.
Qui verò nec ipſe videat, nec alii parere
In animum inducat, ille contrà Homo *eſt* inutilis.

198. *In Virtutem.*

Quæ dixerit verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulcram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules: ſcilicet labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Ad Hermiam.*

ARISTOTELIS.

Virtus laborioſa,
Humano generi
Pulcherrimum aucupium vitæ;
Tuam propter, O Virgo, formam

Et

Et mori æmulatione dignum Græciæ fatum,
Et labores ferre tabificos & indefessos:
Tale menti injicis
Semenque immortale,
Auroque potius & parentibus,
Somnoque dolores sedante.
Te autem propter Jove *natus* Hercules
Ledæque filii
Multa sustinuere,
Factis prædicantes tuam potentiam.
Tuo verò præ amore Achilles
Ajaxque Orci domos adiêre.
Tuamque propter amabilem formam
Atarnei Alumnus
Solis viduavit Lumina.
Quapropter decantatus gestis *est*;
Immortalesque ipsum ornabunt Musæ
Mnemosynes filiæ,
Jovis Hospitalis reverentiam celebrantes,
Amicitiæque honorem fidæ.

200. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum persuaserit *te* malum virum amicum habere,
Cyrne: quid prodest iste vir amicus factus?
Neque te è molesto labore eripuerit & damno,
Neq; sanè boni *quicquam* habens, hujus *te* participem vult.
Improbis verò benefacienti vanissima gratia est:
Idem ac serere pontum maris cani.
Neque enim pontum serens densam segetem metas licet,
Neque malis benefaciens, beneficium vicissim receperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: si verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effusa est gratia.
At probi plurimùm fruuntur *beneficio* accepto,
Memoriamque habent bonorum, & gratiam postea.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

201.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem numen etiam improbissimo viro dat;
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas insolentiam, cùm improbum opes comitentur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Nunquam utique paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum, quid nox & dies viro perficit.

202.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quivis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generosus vir, si ei pecunias multas det.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscuerunt genus.

203.

Opes verò cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et purè semper ac stabiliter permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum captas,
Statim quidem ferre lucrum videtur, in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.

204.

Divitiarum autem nullus *eſt* finis certus hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.

205.

Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt;
Sed cum viris malis junctâ amicitiâ,
Factáque improba didicerunt, & verba maledica, & contumeliam,
Sperantes illos omnia dicere vera.

206.

Multi quidem mali ſunt divites, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper:
Opes verò hominum nunc hic nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Bonóque eſt animo ínque bonis poſitus, ínque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.

207.

Nil nimis feſtina: tempus enim in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe vero ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens; quem fortuna
Propenſa in magnum delictum tranſverſum agit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe,
Facile; quæ vero ſint utilia, ea mala *eſſe*.

208.

O improba Paupertas! cur ceſſas *me* derelicto ad alium
Virum ire? cúrque dic dum me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam obito, neque nobiſcum
Semper miſeræ hujuſce vitæ ſis particeps.

209.

Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*, experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

210. Neq

210.

Neque malis laborans triſtare mentem, neque bonis
Oblectatus ſis repentè, antequam finem extremum videris.
Multos ſanè ſatietas viros perdidit dementes;
Nôſſe enim arduum *eſt* modum, cum bona adſint.

211.

Ignavis verò benefacienti duo *ſunt* mala: nam & *ſe* ſuis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.

212.

Ne unquam laudaveris priuſquam noveris virum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multi ſanè fucatos ſubdolos mores habentes,
Occultant, induti animum diurnum:
Horum vero indicat omnium tempus mores cujuſque.
Nam & ego rectam animi ſententiam longè jam extra perrexi;
Prævenique laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longè diſcedo.

213.

Timagora, multorum ingenium à longè inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſis ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.

214.

Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alii vero *dii* ad Olympum, *nobis* derelictis, abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitque virorum
Temperantia; Charitéſque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáque non ampliùs fida inter homines *ſunt* juſta,
Neque deos ullus veneratur immortales.
Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Ampliùs cognoſcunt, neque ſanè pietatem:
Sed donec quis vivat & videat lumen ſolis,
Piè ſe gerens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speique primæ & ultimæ ſacrificet:

Conſideretque

Conſideretque injuſtorum virorum obliquam rationem ſemper,
Quî deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpibus ad mala facinora pactis initis.

215.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque grave
Infortunium, niſi fatum finem impoſuerit:
Neque triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, ſi velit, effugerit.

216. *Solonis quædam.*

Mnemoſynes & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à Diis beatis date, & ab omnibus
Hominibus ſemper exiſtimationem habere bonam:
Eſſe verò jucundum ſic amicis, inimicis autèm aſperum,
Illis quidem venerandum, his verò formidabilem aſpectu.
Pecunias autem cupio quidem habere; at injuſtè poſſidere
Nolo: poſt omnia conſequitur Pœna.
Opes verò, quas quidem Dii dederint, adſunt homini
Stabiles ex imo fundo ad verticem *uſque*.
Quas verò homines colunt, ab injuriâ non ritè
Proveniunt, ſed injuſtis operibus inductæ,
Invitæ ſequuntur, ſtatimque immiſcentur calamitati:
Principium à parvo incipit, velut ignis,
Leve quidem inprimis, ſed luctuoſum deſinit,
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.

217. MENANDRI.

Per Minervam, eximium probitas *eſt bonum*
Ad omnia, & mirificum viaticum vitæ.

218. ME-

218. MENANDRI.

Si lacrymæ nobis malorum erant medicina,
Semperque qui flevit ab ægritudine ceſſabat,
Mutaremus lacrymas, dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque reſpiciunt
Ad has, Domine, ſed eâdem viâ,
Sive plores, ſive non, ibunt,
Quid igitur proficimus? nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lacrymas.

219. Ejuſdem.

Siquidem natus eras tu, Trophime, omnium *mortalium* ſolus,
Cum peperit mater te, eâ lege ut perſtes
Facere quæ lubet, & fortunâ perfrui bonâ ſemper,
Idque Deorum aliquis recepit tibi,
Meritò indignaris: nam fefellit te,
Improbumque fecit. Sin iiſdem legibus,
Quibus nos, hauſiſti auram *hanc*
Communem, (ut tecum magnificentius quid loquar)
Ferenda meliùs hæc, & reputanda ſunt;
Summa verò rationum *huc redit*. Homo es,
Quo mutationem citiùs in ſublime, & denuò
Humilitatem nullum animal ſuſtinet:
Et valdè meritò: infirmius enim cum ſit
Naturâ, maximis verſatur in adminiſtrandis rebus;
Cum vero deciderit, multa conterit egregia.
Tu verò neque eximia, Trophime, amiſiſti
Bona, nunc autem ſunt modica etiam quæ tibi *contigerunt*
mala.
Quare moderatione quâdam, &, quod nunc te dolet, fer.

220. *In Moroſo.*

MENANDRI.

De divitiis crepas, re inſtabili:
Siquidem enim nôſti has manſuras tecum
In omne tempus, cuſtodias *velim* nemini
Alii impertiens. Ipſe es vero dominus
Si ne tui quidem, fortunæ autem *propria* omnia habes,
Quid invideas, O pater, horum cuiquam?

Ipsa enim alii forsan indigno cuidam,
Adempta tibi omnia superaddet rursus.
Quapropter ego te dico oportere, quamdiu
Sis dominus, uti liberaliter, Pater
Ipsum succurrere omnibus, opulentos reddere,
Quam plurimos potes per te; Hoc enim
Immortale est; & si unquam impegeris,
Inde erit idem ipsum tibi *denuo*.

221. PHILEMONIS.

Quicunq; dicit eorum prorsus, quæ ad rem pertinent, nihil,
Prolixum judica, licet duas *tantum* dixerit syllabas;
At benè dicentem, ne judices esse prolixum,
Ne quidem quantumvis dixerit multa, & multo tempore.
Argumentum verò hujus rei Homerum sume;
Is enim nobis myriadas versuum scribit
Tamen ne unus quidem Homerum dixit prolixum.

222. SIMYLI.

Nec natura sufficit sine arte
Ad quodvis studium omnino cuiquam;
Nec rursus ars naturâ destituta.
Sed & his pariter duobus consociatis
In unum, insuper oportet adsciscas sumptum,
Amorem, usum, tempus-opportunum, diem-longum, aptum-a-naturâ
Judicem, dicta qui valet contracta dare.
In quocunque enim horum quis defecerit,
Non attingit finem propositi.
Natura, voluntas, industria, disciplina,
Sapientes reddunt bonosque: annorum autem sanè
Numerus nihil aliud præter senectutem fert.

223. EVENI.

Multis contradicere quidem mos *est* de omni pariter *re*,
Rectè autem contradicere, non jam Hoc in usu *est*.
Et ad hos sanè satis est verbum illud unum.
Tibi quidem hæc videntur, mihi verò illa.
Prudentes verò quis persuaserit celerrimè dicendo benè:
Qui quidem & facillimè docilis sunt ingenii.

224. *In*

224. *In Jovem.*

CALLIMACHI.

Ultimi versûs primi Hymni.

Salve plurimùm, Saturnie omnium supreme, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua verò opera quis canat?
Non fuit, non erit. Quis utique Jovis opera canet?
Salve, Pater, salve iterum. da verò virtutemque opesque.
Neque *enim* sine virtute opulentia novit homines amplos facere,
Nec virtus *sine* opibus. *Tu* verò da virtutemque & opulentiam.

225. *In Lavacrum Palladis.*

Ex Hymno.

Ne unguenta lotrices Palladi, neve alabastros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: nec speculum. semper venustus est oculus illius.
Ne quidem, cum Idæ Phryx *Paris* dijudicabat litem,
Vel in Orichalcum Magna Dea, vel Simoentis
Inspexit vorticem in perlucentem:
Nec Juno: Cypris verò, pellucido ære sumpto,
Sæpe eandem bis transposuit comam.

226. *De Agro.*

PHILEMONIS.

ure optimo tenenda possessio est mortalibus ager,
Quorum natura eget enim, diligenter fert,
rumenta, oleum, vinum, caricas, mel.
Vasa autem argentea sunt, & purpura,
ragœdis *quidèm* accommoda, non *autem* vitæ.

227. *De Superbiâ.*

MENANDRI.

Argentum, Juvenis, tibi videtur
Non neceſſariorum indies modò
Æſtimationem præſtare poſſe, panium, opſoniorum,
Aceti, olei, ſed & majoris alius cujuſpiam.
Immortalitatis verò non pòteſt, ne quidem ſi congeſſeris
Tantali talenta illa celebrata.
Verùm ubi morieris, hæc relinques aliis.
Quorſum igitur *hæc* dico? neque ipſe, ſi abunde opum tibi ſit,
Confidas iſti, neque pauperes contrà
Nos deſpicias; verum felicitatis perpetuo tenore
Præbeas teipſum aſpectantibus dignum.

228. *In Lyram.*

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

Lubet dicere Atridas,
Lubet autem Cadmum canere:
Barbitus verò chordis
Amorem ſolum ſonat.
Mutavi nervos nuper,
Et lyram omnem.
Et ego quidem canebam labores
Herculis: Lyra verò
Amores reſonabat.
Valete deinceps nobis,
Heroes: Lyra enim
Solos Amores canit.

229. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vertitur ubi Urſa jam
Ad manum Bootæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor ſuperveniens mihi.

Forium pulsabat vectes.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis somnia.
Amor verò, Aperi, inquit,
Infans sum, ne formida.
Madeo autem, & illunem
Per noctem deerravi.
Misertus sum, his auditis;
Statimque accensa lucerna,
Aperui, & puerum quidem
Conspicio, gestantem arcum,
Alasque, & pharetram.
Ad focum verò cum collocâssem,
Palmis manus illius
Resovebam, è capillis autem
Exprimebam manantem aquam.
Ille verò, simul frigus remisit,
Age, inquit, experiamur
Hunc arcum, siquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit verò, & me ferit
Medio jecore, ut œstrum,
Subsilit autem cachinnans,
Hospes, verò, dixit, unà gratulare,
Cornu illæsum quidem est,
Tu verò cor dolebis.

230. *Ad Se.*

Dicunt feminæ,
Anacreon, senex es.
Sumpto speculo, cerne
Comas quidem non supereſſe,
Nudam verò tibi frontem.
Ego autem comas quidem,
Sive supersunt, seu abierunt,
Non novi: hoc verò novi,
Senem *eò* magis
Decere jocose ludere,
Quò propiùs fatalia,

231. *In Amorem.*

Lubet, lubet amare.
Suadebat Amor me amare;
At ego habens animum
Inconsultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu sublato
Et aureâ pharetrâ,
Ad pugnam me provocabat.
Et ego, sumpto in humeris
Thorace, ut Achilles,
Et hastilibus & scuto,
Pugnabam cum Amore.
Mittebat, ego verò fugiebam.
Ut autem non amplius habuit sagittas,
Indignabatur, dein ipsum se
Emisit pro sagitta.
Medius autem cordis mihi
Subiit, & me solvit.
Frustrà verò teneo scutum;
Quid enim objicerem extra
Pugnâ intus me occupante?

232. *In Amorem.*

Musæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quò liberaret Amorem.
Si vero liberârit quis illum,
Non exit; manebit vero:
Servire edoctus est.

233. *In Amorem.*

Amor olim inter roſas
Cubantem apem
Non advertit, ſed vulneratus eſt.
Digitum verò morſus
Manûs, ululavit.
Curſu autem & pennis allatus
Ad formoſam Cytheream,
Perii, Mater, dixit,
Perii, & emorior.
Serpens me percuſſit parvus
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa verò dixit, ſi aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, dolet iis,
Amor, quotquot tu feris?

234. *In Ver.*

En ut veris adventu
Gratiæ roſis abundant!
En ut fluctus maris
Mollitur ſerenitate!
En ut anas urinatur!
En ut grus remeat!
Purè autem enituit Titan.
Nubium umbræ agitantur.
Mortalium vero nituerunt labores *ruſtici*,
Frugibus terra proſpectat,
Fructus olivæ exſerit ſe.
Bromii coronatur latex.
Perque folia ſingula, perque ramos
Depreſſos floruit fructus.

235. *In Cicadam.*

Beatum prædicamus te, Cicada;
Quod ſummis in arboribus,
Exiguum rorem potus,
Rex tanquam, canis.
Tua enim ſunt illa omnia,
Quotcunque ſpectas in agris,
Et quotcunque afferunt Horæ.
Tu verò cum agricolis pacem colens;
Nullâ ex re quicquam lædens:
Tu vero honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis propheta.
Amant quidem te Muſæ,
Amat quoque Phœbus ipſe,
Canorámque dedit cantilenam.
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantû amans,
Doloris expers, ſanguinis & carnis expers.
Propè es diis ſimilis.

236. *In Amorem.*

Moleſtum non amare,
Moleſtum verò & amare:
Moleſtius verò omnium
Fruſtrà eſſe amantem.
Genus nihil ad amorem:
Sapientia, mores calcantur.
Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille,
Qui argentum adamavit.
Ob hoc non frater,
Ob hoc non parentes.
Bella, cædes ob iſtud.
Quodque pejus, perimus
Ob hoc amatores.

237. *Amor Fugitivus.*

MOSCHI.

Venus amorem filium altùm inclamabat, i. *alta clamans, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit amorem,
Fugitivus meus eſt: index munus habebit.
Eſt autem puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum.
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei, mala mens, dulcia verba;
Non enim idem ſentit & loquitur. ut mel, vox eſt:
Sed cum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudelia ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, & inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, hunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
Arcum habet valdè exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multo verò magìs quæ ipſi eſt
Parva fax, Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſereris.
Et ſi quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atq; ſi voluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
Si verò dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt arma,
Ne quicquam attigeris: fallacia dona *ſunt*; igne enim omnia tincta ſunt.

238. *Aurea Carmina.*

PYTHAGORÆ.

Primùm deos immortales, ut lege ordinatum eſt,
Cole, & jusjurandum obſerva, deinde heroas præclaros:
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis ſacra* faciens:
Parenteſque honora, & qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quiſquis *eſt* optimus.
Lenibus autem cede verbis factíſque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterum his ſuperior eſſe aſſueſce,
Ventre quidem primum, & ſomno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpè verò quippiam nunquam feceris nec cum alio,
Nec tecum: ſed omnium maximè teipſum reverere;
Deinde juſtitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconſideratè te in ulla re gerere aſſueſce;
Sed nôris quòd omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri volunt, aliàs perdi.
Quáſque divinâ ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habeas, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò ad homines tam mali quàm boni ſermones
Accidunt: quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoveri *ab inſtituto*. Mendacii verò ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficiatur:
Nemo nec verbis te deceptum adegerit, neque omnino factis,
Ut facias dicáſve quod tuo animo non melius eſt.
Conſulta ante opus, ut ne ſtulta *indè* exiſtant.
Stolidi utique eſt & facere & dicere inconſiderata viri.
Verùm ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; ſed diſce
Quæcunq; opus eſt: atq; ita jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neque ſanitatem corpoream neglectui habere oportet,

Sed

Sed modum in potu, cibo & exercitiis
Adhibere: modum autem voco id, quod tibi dolorem non creaverit.
Sed assuesce victum habere purum, non delicatum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Ne sumptus importune facias, velut honesti ignarus;
Nec illiberalis sis, modus quippe in omnibus optimus.
Fac autem ea quæ tibi non nocuerint: & rationes subduxeris ante opus.
Neque somnum languentibus oculis admiseris,
Priusquam diurnorum operum singula ter *animo* obieris:
Quò transilii? quid autem feci? quid mihi, cum oportuit, non peractum est?
Exorsus autem à primo percense: & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpa *te*; bonis verò, delectare.
Hæc elabora, hæc meditare; hæc opus est te adamare:
Hæc te in divinæ virtutis vestigia constituent.

239. PHILISCI.

Vir justus est, non quivis injuriam non inferens,
Sed qui, inferre injuriam cum valet, nonvult:
Neque, qui parva accipere abstinuit,
Sed qui magna perdurat non accipere,
Cum habere possit & possidere impune.
Nec quisquis hæc omnia præstat quovis modo,
Sed qui doli-nesciam sinceramque habens naturam
Esse justus, & non videri esse studet.

240. *Bionis.*

IDYLLIUM 3.

Augusta mihi Venus adhuc dormienti astabat.
Infantulum Amorem pulchrâ manu ducens,
Ad terram nutantem; talique me affata est modo,
Canere mihi chare pastor acceptum Cupidinem doce.
Sic dixit, & illa quidem abiit; ego vero, quæ pastoritia carmina modulatus eram,
Stultus utpote volentem discere Amorem docebam,

Ut

Ut invenit obliquam tibiam Pan, ut tibiam Minerva,
Ut teſtudinem Mercurius, citharamque ut dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: Ille vero non curavit *meas* fabulas,
Sed mihi ipſe canebat amatoria, & me docebat,
Mortalium, immortaliumque amores, & matris opera.
Et ego oblitus ſum quidem eorum, quæ Amorem docebam;
Quæ verò me Amor docuit amatoria, omnia didici.

241. PHILEMONIS.

Graviora mala reddunt plerique, Here,
Ipſi ſuâ culpâ, quàm ſunt ea ſuâpte naturâ.
Nempe, mortuus eſt filius, vel mater cuipiam,
Vel per Jovem aliorum neceſſitudine conjunctorum quis,
Siquidem hoc *ſic* acceperit; mortuus eſt, mortalis enim erat,
Tantundem ſit malum, quantum revera fuit.
Si verò; Vita non vitalis, non amplius tuebor,
Deperiit, ſi *inquam* ſecum iſta conſideret,
Ad mala is alia conſarcinat mala.
At qui ratione rectè ſubductâ omnia ſecum conſiderat,
Quod dolet deducit, quod juvat verò aſſumit.

242. *Euripides.*

CTESIPHONTE.

Pax profundis-*florens*-opibus
Et pulcherrima beatarum Dearum,
Deſiderium mihi tui *creſcit*, quum adeò moraris.
Veritus ſum verò, ne priùs laboribus
Superaverit me Senectus,
Quàm tuum venuſtum *detur* tueri florem,
Et decentibus-junctos-choreis cantus,
Corolliſque gaudentes comeſſationes.
Adventa mihi Venerabilis hanc urbem,
Inviſam ſeditionem arce ab ædibus,
Inſanientemque Diſcordiam
Acuto gaudentem ferro.

FINIS.

Catalogus Librorum qui proſtant venales apud *Sam. Smith* & *Benj. Walford*, ad Inſignia Principis in Cœmeterio D. *Pauli*, 1707.

EUripidis Tragœdiæ, Medea & Phœniſſæ, Gr. Lat. per W. Piers. 8vo. *Cantab.* 1703.
Theocritus Gr. Lat. cum Græcis Scholiis & Notis. per J. Weſt. *Oxon.*
Sophoclis Tragœdiæ Ajax & Electra, Gr. Lat. per Tho. Johnſon. *Oxon.* 1705.
Luciani Dialogi ſelecti Gr. Lat. per Ed. Leeds. *Cant.* 1704.
Leuſdeni Compendium. Gr. Novi Teſtam. *Lond.* 1703. 8vo.
Fabularum Æſopicarum Delectus. *Oxon.* 1698. 8vo.
Delectus Fabellarum cum notis & Verſ. Gr. Lat. in uſum Scholæ Etonenſis. per J. Upton. *Lond.* 1701. 8vo.
Dionyſius Halicarnaſſeus de Structura Orationis per J. Upton. *Lond.* 1702. 8vo.
Engliſh Examples to *Lily*'s Grammar Rules, for the uſe of *Eton* School.
——Particles deſigned for Latin Exerciſes. 8vo.
Nouns and Verbs Engl. Lat. by Mr. *Willymot*, for the uſe of *Eton* School.
Decerpta ex Ovidio, Tibullo, Propertio, & Pedone.
Delectus Epigrammatum, in uſum Scholæ Etonenſis.
Phædri Fabulæ, in uſum Scholæ Etonenſis. per Tho. Johnſon.
Brodæi Epigrammata Græca. Fol.
Ciceronis Opera, 2 vol. *Londini.* Notis Gruteri. Fol.
Euripidis Tragœdiæ cum Scholiis, per J. Barnes. Fol.
Grævii Theſaurus Antiq. Romanor. 12 vol. cum figuris. Fol.
Gronovii Antiq. Græcæ, cum figuris, 13 vol. Fol.
Holy-Oake Diction. Anglo-Lat. &c. Fol.
Hornii Geographia vetus, cum chartis. Lat. & Engl. Fol.
Junius de Pictura veterum. Fol.
Lloyd Diction. Hiſtor. Geograph. Poet. Fol.
Lycophron gr. lat. cum Scholiis Oxon. Fol.
Pindari Opera, gr. lat. cum Scholiis Oxon. Fol.
Stephanus Byzantinus de Urbibus, Berkelii, &c. Fol.
Scapulæ Lexicon gr. lat. cum Indicibus. 1652. Fol.
Suidæ Lexicon gr. lat. 3 vol. *Cant.* Fol.
Senecæ Opera, cum notis Lipſii. Fol.
Thucydidis Hiſt. gr. lat. *Oxon.* Fol.
Virgilii Opera, cum notis De la Cerda, 3 vol. Fol.
Voſſii (Jo. Gerard) Opera omnia, 6 vol. Fol.

Libri

Libri in Quarto.

AMmianus Marcellinus, Valeſii, Gronovii, &c.
M. Antonini Meditat. Gatakeri, &c. gr. lat.
Cluverii Geographia, Edit. noviſſ. cum 46. Chartis.
Ciceronis Opera, 2 vol. Gruteri & Gronovii.
Diogenes Laertius de Vitis Philoſoph. gr. lat. 2 vol.
Du Choul veterum Romanorum Religio Caſtramentat. &c.
Dictionarium Linguæ Lat. *Littletoni*. 1703.
Donati Roma vetus, cum figuris.
Gibſon's Chronicon Saxonicum. *Oxon.*
Le Grand Philoſophia.
Harpocrationis Lexicon, gr. lat.
D. Longinus de Sublimitate, gr. lat. Tollii.
Luyts Aſtronomiæ Inſtitutio.
———ad Geographiam novam introduct.
Roſini Antiq. Romanæ. Demſteri.
Robertſoni Theſaurus Linguæ Sanctæ.
Voſſii, Obſervat. variæ de Menſura Mœniorum Romæ, 2 vol.

Authores in Uſum Sereniſſimi Delphini, Quarto, Pariſiis *impreſſi.*

AUlus Gellius
Aurelius Victor
Apuleius.
M. Sev. Boethius.
Ciceronis Epiſtolæ ad Famil.
---Orationes, 3 vol.
---de Oratore.
Cæſaris Commen.
Claudianus.
Catullus, Tibullus
Propertius.
Corn. Nepos.
Q. Curtius.
Eutropius.
Florus.
Horatius.
Juvenalis.
Juſtinus.
Lucretius.
Livius, 6 vol.
Martialis.
Manilius.
Ovidius, 4 vol.
Prudentius.
Phædrus.
Plautus, 2 vol.
Plinii Hiſt. 5 vol.
Sex. Pomp. Feſtus.
Panegyrici veteres
Pap. Statius.
Suetonius.
Salluſtius.
Terentius.
Tacitus, 4 vol.
Virgilius.
Valerius Maximus
Velleius Patercul.

Authores in Uſum Delphini, Lond. *impreſſi*, *in* 8vo.

JUl. Cæſaris Comment. Edit. 2.
Corn. Nepos.
M. T. Ciceronis Orationes Select. Edit. 3. aucta & emendata. 1707.
L. Florus.
Q. Horatius, Edit. 3. 1706.
Juvenal & Perſius.
Lucretius.
Phædri Fab.
Ovidii Metamor.
C. Salluſtius.
P. Terentius.
P. Virgilius.
Martial
Q. Curtius.
Ovidii Epiſt.
———de Triſtibus
Juſtin

Authores

Authores Classici, cum Notis Variorum, in 8vo.

AUrelius Victor.
Alexander ab Alex. 2 vol.
Ausonius.
Appianus Alexand. gr. lat. 2 vol.
Arrianus, gr. lat. 2 vol.
Barclaii Argenis, 2 vol.
——Satyricon.
Boethius de Consolat. Philos.
Curtius, Frienshemii.
——Idem Pitisci.
Callimachus, 2 vol.
Cicero de Officiis.
Cicero Epist. ad Famil. 2 vol.
—Epist. ad Atticum, 2 vol.
—Orationes, Grævii, 6 vol.
Cæsaris Comment. Vossii & Celsi.
Corn. Nepos.
Catullus, Tibullus, Propertius.
Epictetus, gr. lat.
Erasmi Colloquia.
Florus, Salmasii.
——Idem Grævii.
Hist. August. Scriptores, 2 vol.
Horatius.
Justinus.
Juvenalis & Persius.
Livius, 3 vol.
Lactantius de mortibus Persect.
Lucanus.
Lucianus, gr. lat. 2 vol.
Mythographi Latini, 2 vol.
Minucius Felix.
Martialis.
Macrobius.
Ovidius, 3 vol.
Opuscula Mytholog. gr. lat.
Plautus, 2 vol.
Plinii Hist. 3 vol.
——Epistolæ.
——Panegyricus.
Polybius, gr. lat. 3 vol.
Phædri Fab. Burmanni, &c.
Petronius Arbiter.
Polyænus, gr. lat.
P. Statius.
Sallustius.
Suetonius.
——Idem Pitisci, 2 vol.
Senecæ Philosoph. Opera 3 vol.
——Tragœdiæ.
Sulp. Severus.
Terentius.
Tacitus, 2 vol.
Valerius Maximus.
Vegetius, 2 vol.
Virgilius, 3 vol.

Libri in Octavo.

ARistophanis Comœd. duæ, gr.
Aristotelis de Poetica Liber, gr. lat.
Archimed. Arenar. cum not. Wallisii.
Buchanani Historia Scotiæ.
B. Clerici Physicæ.
—Orationes.
—Ars Critica, 2 vol.
—Philosophia, 4 tom.
—Compendium Historicum.
Clementis Epist. gr. lat. Colomesii.
Decerpta ex Ovidio, Tibullo, &c.
Dinneri Epitheta, gr. lat.
Epigram. Delect. ex Poetis decerpt. in usum Schol. Eton.

Gale

Gale Opuſcula Mythologica, gr. lat.
—Hiſtoriæ Poeticæ, gr. lat.
—Rhetores Selecti, gr. lat.
Grotius de Veritate Chriſtianæ Relig.
Hygini Fabulæ Schefferi & Munkeri.
Herodian, gr. lat. *Oxon.* 1699.
Leuſdeni Compend. Græc. N. Teſt.
—Compend. Biblicum Hebr.
Livii Hiſt. 2 vol. *Cantabrigiæ.*
Muſarum Anglicanar. Analecta, 2 vol. Edit. 2. *Oxon.* 1699
Miltoni Paradiſus Amiſſus.
Plato de Rebus Divinis, gr. la.
Plutarch. de audendis Poetis, gr. lat. *Oxon.*
Plinii Epiſtolæ. *Oxon.*
Quintil. Declamationes. *O*
Sanctii Minerva Perizonii
Suetonius. *Oxon.*
Sophoclis Tragœd. cum Schol. gr. lat.
Schrevelii Lexicon, gr. lat.
Sanderſon de Obligat. Con ſcientiæ.
——de Juramento.
——Judicium Oxonienſis.
Theocritus, gr. lat. cum Scholiis & Annotationibus Scaligeri, Cauſaboni, Heinſii. *Ox*
Voſſius de Poematum Cantu
Wheare Methodus legend Hiſtorias.
Zenophon de Cyri Inſt. gr. la
Zoſimi Hiſt. nova, gr. lat. *Oxon*

Libri in Duodecimo.

ARiſtophanis Comœd. g. l
Æſopi Fab. in uſum Schol. Eton. gr. lat.
Anthologia ſeu Poem. Italor.
Andrews Preces, gr. lat.
Agrippa de Vanitate Scient.
Buchanani Poemata.
Biblia Septuaginta. *Amſt.*
——Idem *Cantabr.*
Barlæi Poemata, 2 vol.
Baudii Epiſtolæ
——Poemata.
Baronii Metaphyſica.
J. Celſi Vita Cæſaris
Crucii Orationes.
Crucii Epiſtolæ.
Cluverii Introd. ad Geogr. cum fig.
Q. Curtius Frienſhemii.
Coleberti Philoſophia, 6 vo
Demoſthenis Orationes, gr.
Hobbs de Cive.
Luciani Dialogi, gr. lat.
Minucius Felix. *Oxon.*
Mori Enchiridion Ethicum
Perſius Notis Bond.
Puffendorf de Officio Homi
Platina de Vitis Pontif.
Senecæ Tragœdiæ.
Suetonius Boxhornii.
Suiceri Compend. Phyſicæ.
Terentius Minelii.
Tacitis Notis Ryckii, 2 vol.

Libri in 24.

APuleius. Auſonius. Amoris Effig. Alciati Emblemat
Auguſtin. Meditat. Confeſſiones. Busbequii Epi
Buchanan. Poemata. Bartoli Charact. Literat. Boet
de Conſolat. Philoſ. Bellarm. Opuſcula. Biblia vul
Edit. 6 vol. Cauſini Tragœd. ſacr. Q. Curtii Hiſt.

F I N I S.

MUSEUM